Cântecul păsării

Anthony de Mello

Cărţile părintelui Anthony de Mello au fost scrise într-un context multi-religios, pentru a-i ajuta pe credincioşii altor religii, pe agnostici şi pe atei, în căutarea lor spirituală, nefiind în nici un caz manuale pentru credincioşii catolici pentru instruirea în doctrina sau dogma creştină.

Această carte a fost scrisă pentru oameni aparţinând tuturor religiilor, indiferent de convingeri şi de credinţe, inclusiv pentru atei. Nu pot totuşi să le ascund cititorilor mei că sunt preot al Bisericii Catolice. Am studiat, în toată libertatea, tradiţii mistice necreştine şi nereligioase, şi am fost profund influenţat de ele. Mă întorc însă de fiecare dată la biserica de care aparţin, căci ea este căminul meu spiritual. Deşi sunt profund conştient, uneori chiar stânjenit, de limitările şi de stângăciile ei, nu pot să trec totuşi cu vederea că am fost format la şcoala ei şi că îi datorez ceea ce sunt astăzi. De aceea, dedic cu recunoştinţă această carte bisericii creştine.

Toată lumea adoră poveştile. Veţi găsi în această carte o sumedenie de povestiri: budiste, creştine, zen, hasidice, ruseşti, chineze, hinduse, sufite; mai vechi sau mai noi.

Toate au o calitate specială: dacă sunt citite într-un anume fel, ajută la creşterea spirituală a cititorului.

CUM TREBUIE CITITE

Există trei posibilităţi:

1. Citiţi mai întâi o povestire, apoi treceţi la următoarea. În acest fel, lectura vă va delecta.

2. Citiţi de două ori aceeaşi povestire, apoi reflectaţi asupra ei. Aplicaţi mesajul ei în viaţa dumneavoastră. Veţi începe să înţelegeţi astfel ce înseamnă teologia. Această manieră pragmatică de a citi cartea poate fi aplicată cu succes într-un grup ai cărui membri au preocupări comune. Vă puteţi constitui astfel un grup esoteric.

3. După ce aţi reflectat asupra povestirii, recitiţi-o într-o stare de reculegere interioară, astfel încât istorioara să îşi reveleze adevărata semnificaţie profundă, ascunsă uneori dincolo de cuvinte şi de gânduri. Veţi începe să înţelegeţi astfel ce înseamnă misticismul.

La fel de bine, puteţi medita asupra povestirii întreaga zi, oriunde v-aţi afla, lăsând parfumul ei să vă pătrundă. Lăsaţi mesajul ei să îi vorbească inimii, nu creierului dumneavoastră. Şi această metodă poate trezi misticul dinlăuntrul fiinţei dumneavoastră. De altfel, acesta a fost scopul real pentru care au fost create, la origini, aceste povestiri.

Avertisment

Majoritatea istorioarelor au ataşat un mic comentariu. Unicul scop al acestuia este acela de a trezi în dumneavoastră dorinţa de a face propriile comentarii. Nu vă limitaţi la comentariile din această carte. De ce aţi imita părerile altora?

Feriţi-vă să aplicaţi mesajul povestirilor altor persoane decât dumneavoastră înşivă, indiferent dacă este vorba de preoţi, mullahi, vecini, etc. În caz contrar, veţi face mai mult rău decât bine. Mesajul acestor povestiri vi se adresează direct dumneavoastră, nu altcuiva.

Atunci când citiţi pentru prima oară cartea, citiţi povestirile în ordinea în care sunt scrise. Există o logică a lor, care se poate pierde dacă le veţi citi la întâmplare.

Glosar

Teologie: Arta de a relata povestiri despre Divin. La fel, arta de a le asculta.

Misticism: Arta de a savura şi de a înţelege cu inima semnificaţia interioară a acestor povestiri, mergând până la transformarea personală.

Mănâncă-ţi propriul fruct

Un discipol s-a plâns odată:

- *Ne spui poveşti, dar nu ne revelezi niciodată semnificaţia lor.*

Maestrul:

- *Cum ţi-ar plăcea dacă cineva ţi-ar oferi un fruct gata mestecat?*

O diferenţă vitală

Sufitul Uwais a fost întrebat odată:

- *Ce a adus nou în viaţa ta Graţia divină?*

El a răspuns:

- *Când mă trezesc dimineaţa, mă simt ca un om care nu este sigur dacă va trăi până seara.*
- *Bine, dar nu ştie toată lumea acest lucru?*
- *Ba da. Dar nu toţi simt acest lucru.*

Nimeni nu s-a îmbătat vreodată ascultând cuvântul *vin.*

Cântecul păsării

Discipolii nu mai pridideau cu întrebările legate de Dumnezeu. Maestrul le-a spus:

- *Dumnezeu este Necunoscut, este Incognoscibil. Orice afirmaţie legată de El, orice răspuns la întrebările voastre, nu ar face decât să denatureze Adevărul.*

Discipolii au rămas uimiţi în faţa acestui răspuns evaziv:

- *Atunci, de ce mai vorbeşti despre El?*
- *De ce cântă pasărea? le-a răspuns Maestrul.*

Pasărea nu cântă pentru că are ceva de spus, ci pentru că doreşte să cânte.

Cuvintele unui Savant trebuie înţelese. Cuvintele unui Maestru nu trebuie înţelese. Ele trebuie ascultate la fel cum asculţi şuierul vântului, susurul apei şi ciripitul păsărelelor. Scopul lor este de a trezi în inima discipolului ceva care transcende orice cunoaştere.

Acul

Un sfânt a primit harul de a putea vorbi limba furnicilor. El s-a adresat uneia dintre ele, care avea aerul unui savant:

- *Cum arată Atotputernicul? Seamănă El cu o furnică?*
- *Atotputernicul? Nici vorbă! Vezi tu, noi, furnicile, nu avem decât un singur ac, în timp ce Atotputernicul are două!*

Un posibil post scriptum:

Întrebată cum arată cerul, furnica-savant a răspuns solemn:

- În cer, noi vom arăta la fel ca El: vom avea două ace, dar ceva mai mici.

Cât despre poziţia pe care o va avea noul ac în corpul celest al furnicii, există o controversă aprinsă între diferitele curente religioase de gândire, pe care nimeni nu a putut-o rezolva până astăzi.

Elefantul şi şoricelul

Un elefant făcea baie într-un iaz din mijlocul junglei. Un şoricel s-a postat pe malul iazului şi i-a cerut imperios să iasă afară din bazin.

- *Nu vreau, a răspuns elefantul.*
- *Insist să ieşi chiar în această clipă, i-a spus pe un ton ferm şoricelul.*
- *De ce?*
- *Am să-ţi spun numai după ce vei ieşi.*
- *Atunci, nu ies.*

Până la urmă, mânat de curiozitate, elefantul a ieşit afară din apă. S-a aşezat în faţa şoricelului şi l-a întrebat:

- *De ce ai vrut să ies din apă?*
- *Nu eram sigur dacă nu porţi cumva slipul meu, i-a răspuns şoricelul.*

Mai degrabă va încăpea elefantul în slipul şoricelului decât Dumnezeu în conceptele noastre despre El.

Porumbelul regal

Regele l-a numit pe Nasruddin prim ministru. Odată, pe când se plimba prin palat, acesta a văzut un şoim regal.

Nasruddin nu mai văzuse niciodată o asemenea pasăre. De aceea, el a luat o foarfece şi a ajustat penele, ciocul şi ghearele şoimului.

- *Aşa, acum arăţi ca o pasăre decentă, a spus el. Este evident că îngrijitorul tău te-a cam neglijat în ultima vreme.*

- Eşti diferit, deci este ceva în neregulă *cu tine!*

Salvarea peştelui de către maimuţă

- *Ce Dumnezeu faci? am întrebat-o eu pe maimuţă, văzând că scoate din apă un peşte, pe care îl aşează pe creanga unui copac.*
- *L-am salvat de la înec, a venit prompt răspunsul.*

Soarele dă vedere vulturului, dar orbeşte bufniţa.

Sare şi bumbac în râu

Odată, Nasruddin ducea la piaţă doi saci de sare. În dreptul unui râu, măgarul său a intrat în apă şi sarea s-a dizolvat. Fericit că a scăpat de greutate, când a ajuns pe malul opus, animalul a început să sară în sus de bucurie. Nasruddin era însă foarte supărat.

În următoarea zi de piaţă, Nasruddin a umplut sacii cu bumbac. Când măgarul a intrat în apă, acesta s-a îmbibat, iar animalul aproape că s-a înecat sub povara greutăţii sale.

- *Aha! a spus Nasruddin cu un rânjet de satisfacţie. Asta o să te înveţe minte să te mai bucuri data viitoare când vei mai intra în apă!*

Doi oameni s-au scufundat în religie.

Unul dintre ei a ieşit din ea viu[1], celălalt s-a înecat.

Căutarea măgarului

Toată lumea s-a speriat văzându-l pe Mulla Nasruddin mânându-şi cu asprime măgarul pe străzile oraşului.

- *Unde ai plecat, Mulla? l-au întrebat ei.*
- *Îmi caut măgarul, le-a răspuns Nasruddin.*

Se spune că discipolii l-au văzut odată pe Maestrul zen Rinzai căutându-şi corpul, lucru care i-a amuzat nespus (sărmanii, ei nu înţelegeau ce înseamnă iluminarea!).

Mai sunt şi unii care susţin că îl caută pe Dumnezeu!!

Adevărata spiritualitate

Maestrul a fost întrebat:

---

[1] N. Tr. Aluzie la renaşterea spirituală, sau la învierea întru spirit de care vorbesc toţi marii iniţiaţi, inclusiv Iisus (a doua naştere).

- *Ce este Spiritualitatea?*
- *Spiritualitatea este acel lucru care conduce la Transformarea Interioară.*
- *Dar dacă eu aplic metodele tradiţionale care au fost transmise de Maeştrii, asta nu înseamnă Spiritualitate?*
- *Dacă nu atingi rezultatele pe care le-au atins ei, nu este Spiritualitate. O pătură nu merită să fie numită astfel dacă nu mai încălzeşte.*
- *Asta înseamnă că Spiritualitatea se schimbă?*
- *Oamenii şi nevoile lor se schimbă. De aceea, ceea ce era cândva Spiritualitate, astăzi nu mai poate fi numit astfel. Ceea ce voi numiţi Spiritualitate nu este de fapt decât atestarea unor metode din trecut.*

Nu tăiaţi persoana pentru ca să o încapă haina.

Peştişorul

- *Scuză-mă, s-a adresat un peştişor unui peşte mai bătrân. Eşti mai în vârstă decât mine... Poţi să-mi spui unde pot descoperi acel lucru care se numeşte Ocean?*
- *Oceanul, i-a răspuns peştele mai bătrân, este acel lucru în care te scalzi chiar acum.*
- *O, asta? Bine, dar asta este apă! Ceea ce caut eu este Oceanul, a răspuns deziluzionat peştişorul, după care a plecat mai departe să caute.*

Discipolul a ajuns la un Maestru îmbrăcat într-o robă de *sannyasi*[2]*:*

- L-am căutat ani de zile pe Dumnezeu, în toate locurile unde mi s-a spus că l-aş putea găsi: pe vârfurile munţilor, în vastitatea deşertului, în liniştea mânăstirilor şi în locuinţele săracilor.
- Şi, l-ai descoperit? a întrebat Maestrul.
- Nu. Tu l-ai descoperit?

Ce putea să-i spună Maestrul? Soarele apunea şi camera era scăldată într-o lumină aurie. Mii de rândunele sporovăiau pe ramurile unui arbore *banyan* din apropiere. De departe venea zgomotul traficului de pe o autostradă. Un ţânţar bâzâia, semn că era pe punctul de a înţepa pe cineva... Şi totuşi, acest om stătea în faţa lui şi îi spunea că nu l-a găsit pe Dumnezeu!

După o vreme, discipolul a plecat mai departe, să îşi continue căutarea...

Nu mai căuta, peştişorule. Nu este nimic de căutat. Tot ce trebuie să faci este *să priveşti.*

Ai auzit păsărica ciripind?

[2] Călugăr rătăcitor (care trăieşte în afara celor lumeşti).

Hinduşii indieni au creat o imagine superbă pentru a descrie relaţia lui Dumnezeu cu Creaţia. Dumnezeu „dansează” alături de ea. El este Dansatorul, iar Creaţia este Dansul. Dansul este diferit de dansator, dar nu are o existenţă separată de existenţa acestuia. Cei doi nu pot fi despărţiţi, iar dansul nu poate fi luat şi pus într-un sertar numai pentru că aşa îţi convine ţie. Când dansatorul se opreşte, dansul se opreşte şi el.

Atunci când îl căutăm pe Dumnezeu, noi gândim prea mult, reflectăm prea mult, vorbim prea mult. Chiar şi atunci când privim acest dans pe care îl numi creaţie, noi nu facem decât să gândim, să vorbim (cu noi înşine sau cu alţii), să reflectăm, să analizăm, să filozofăm. Reducem astfel totul la cuvinte, la zgomote inutile.

Păstraţi tăcerea şi contemplaţi Dansul. Limitaţi-vă să priviţi: o stea, o floare, o frunză veştedă, o pasăre, o piatră… Vă puteţi alege ca obiect al contemplaţiei orice fragment al Dansului. Priviţi. Ascultaţi. Mirosiţi. Atingeţi. Gustaţi. În acest fel, nu va trece mult şi îl veţi vedea pe El, Dansatorul!

Discipolul se plângea mereu Maestrului:

- *Îmi ascunzi secretul suprem al zenului.*

Maestrul contesta vehement această acuzaţie, dar el refuza să accepte.

Într-o zi, cei doi se plimbau pe dealuri, când s-a auzit ciripitul unei păsărele.

- *Ai auzit păsărica ciripind? a întrebat Maestrul.*
- *Da, i-a răspuns discipolul.*
- *Ei bine, acum cred că ai înţeles că nu ţi-am ascuns nimic.*
- *Într-adevăr…*

Dacă ai auzi cu adevărat ciripitul unei păsărele, dacă ai vedea cu adevărat un copac… ai şti. Dincolo de cuvinte şi de concepte.

Ce ai spus? Că ai auzit zeci de păsărele ciripind şi că ai văzut sute de copaci? Dar ce ai văzut, copacul sau eticheta pe care i-ai pus-o? Dacă priveşti un copac şi vezi un copac, înseamnă că nu l-ai văzut cu adevărat. dacă priveşti un copac şi vezi un miracol, poţi spune că l-ai văzut într-adevăr! Nu ai simţit niciodată cum ţi se umple inima de o încântare infinită atunci când ai ascultat o pasăre ciripind?

Tai lemne!

Când Maestrul zen a atins iluminarea, el a scris următoarele versuri pentru a celebra evenimentul:

„O, ce minune sublimă!

Tai lemne!

Car apă din puţ!”

După atingerea iluminării, nimic nu se schimbă de fapt. Copacul rămâne tot un copac. Oamenii rămân exact aşa cum erau şi înainte. Chiar şi tu rămâi acelaşi. Dacă doreşti, îţi poţi păstra chiar toanele sau

momentele de mânie, poţi să te comporţi cu înţelepciune sau să te prosteşti la fel ca un copil. Singura diferenţă care apare este că vezi lucrurile cu ochi diferiţi. Acum, eşti mult mai detaşat, iar inima ta se minunează în permanenţă.

Aceasta este esenţa Contemplării: capacitatea de a te minuna.

Contemplarea diferă de extaz. Extazul conduce la izolare, în timp ce iluminatul contemplativ continuă să taie lemne şi să care apă din puţ. Contemplarea diferă şi de simţul frumuseţii. Acesta din urmă produce o desfătare estetică, în timp ce contemplarea generează aceeaşi stare de minunare indiferent dacă obiectul ei este frumos sau nu din punct de vedere estetic.

Copiii cunosc cel mai bine această stare. Ei se minunează foarte des. De aceea, ei au foarte uşor acces la Împărăţie.

Bambuşii

Brownie, câinele nostru, stătea încordat, privind în sus, către copac, cu urechile ridicate în sus şi cu coada întinsă. Se pare că văzuse o maimuţă. Conştiinţa sa nu mai conţinea nimic altceva, decât imaginea maimuţei. Nici un alt gând nu îi tulbura concentrarea. El nu-şi făcea griji pentru ziua de mâine. Brownie a fost cel mai apropiat exemplu de Contemplare pe care l-am văzut vreodată.

Dacă v-aţi lăsat vreodată absorbit în întregime de imaginea unei pisici jucându-se, veţi înţelege ce vreau să spun.

Iată una dintre formulele Contemplării (la fel de bună ca şi oricare alta): lasă-te în totalitate absorbit în momentul prezent! Renunţă la orice gând legat de viitor, de trecut, la orice imagine sau abstracţie, şi savurează plenar prezentul. Starea de contemplaţie va apărea în curând!

După ani de antrenament, discipolul l-a implorat pe Maestru să-l conducă spre iluminare. Maestrul l-a condus la o tufă de bambuşi şi i-a spus:

- *Vezi bambusul acela, cât de înalt este? Îl vezi şi pe cel de lângă el, cât de scurt este?*

Iar discipolul a atins iluminarea.

Se spune că Buddha a practicat toate formele de asceză cunoscute în India la vremea sa, cu scopul de a atinge iluminarea. În zadar însă. Într-o zi, el stătea sub un arbore *bodhi,* când iluminarea s-a produs de la sine. El le-a vorbit discipolilor săi despre iluminare în cuvinte care le pot părea ciudate celor neiniţiaţi: „Când inspiraţi profund, o, călugări, fiţi conştienţi de faptul că inspiraţi profund. Când inspiraţi superficial, o, călugări, fiţi conştienţi de faptul că inspiraţi superficial. Când nu inspiraţi nici prea profund, nici foarte superficial, o, călugări, fiţi conştienţi de faptul că nu inspiraţi nici prea profund, nici foarte superficial”. Conştientizare. Atenţie. Absorbţie.

Copiii mici sunt foarte absorbiţi în ceea ce fac. Într-adevăr, ei sunt foarte apropiaţi de Împărăţie.

Atenţia constantă

Nici un adept zen nu şi-ar propune vreodată să le predea celorlalţi până când nu a trăit alături de Maestru cel puţin zece ani.

După ce şi-a încheiat cei zece ani de ucenicie, Tenno a dobândit rangul de învăţător. Într-o zi, el s-a dus în vizită la Maestrul său, Nan-in. Era o zi ploioasă, aşa că Tenno era îmbrăcat o pelerină groasă din lână şi ţinea deasupra capului o umbvrelă.

Când a intrat, Nan-in l-a întâmpinat astfel:

- *Ţi-ai lăsat pelerina şi umbrela la intrare, nu-i aşa? Spune-mi, ai aşezat umbrela în partea stângă sau în partea dreaptă a pelerinei?*

Tenno s-a simţit stânjenit, căci nu ştia răspunsul. El a înţeles că îi lipsea Atenţia. De aceea, el s-a întors la Nan-in pentru o nouă perioadă de zece ani de ucenicie, cu scopul de a dobândi Atenţia Constantă.

Cine este Maestrul? E simplu: cel care este în permanenţă atent (lucid), cel care trăieşte în permanenţă în momentul prezent.

Sacralitatea momentului prezent

Buddha a fost întrebat odată:

- Ce anume face dintr-un om un sfânt?

El a răspuns:

- Fiecare oră este împărţită într-un anumit număr de secunde şi fiecare secundă este împărţită într-un anumit număr de fracţiuni. Sfânt este acela care este capabil să fie prezent în fiecare fracţiune de secundă.

Luptătorul japonez a fost capturat şi aruncat în închisoare. Nu a putut dormi întreaga noapte, convins că va fi torturat a doua zi dimineaţă.

Apoi, şi-a amintit cuvintele Maestrului: „Nu există mâine. Singura realitate este acum”.

A revenit astfel la clipa prezentă a putut adormi.

Cel care nu se lasă dominat de grijile viitorului trăieşte precum păsările cerului şi precum florile pământului. El nu se gândeşte la ziua de mâine şi este scufundat total în momentul prezent. Aceasta este sacralitatea!

Clopotele templului

Templul a fost construit pe o insulă şi avea o mie de clopote, mai mari sau mai mici, şlefuite de cel mai bun meşter din lume. Când bătea vântul sau când începea o furtună, clopotele începeau să sune, generând o simfonie care înălţa inima ascultătorilor până la cer.

Vremea a trecut, iar insula s-a scufundat în ocean, şi odată cu ea, şi templul cu clopotele sale. O veche legendă susţine că acestea continuă să bată şi acum, fără încetare, putând fi auzite de toţi cei care ascultă cu atenţie. Inspirat de legendă, un tânăr a călătorit mii de mile, hotărât să asculte sunetul clopotelor. A rămas pe malul oceanului zile la rând, acolo unde se afla cândva insula, şi a ascultat cu cea mai mare

atenţie. Singurele sunete pe care le auzea însă erau cele ale oceanului. A făcut toate eforturile să facă abstracţie de ele, dar în zadar: sunetele scoase de ocean păreau să domine întreaga lume.

A continuat astfel săptămâni la rând. Ori de câte ori se simţea descurajat, îi asculta pe pandiţii din sat vorbind solemn despre misterioasa legendă. Inima sa se aprindea atunci din nou de entuziasm, dar acesta scădea după alte săptămâni de concentrare fără nici un rezultat.

În cele din urmă, s-a hotărât să renunţe. Poate că nu-i era dat să audă clopotele. Poate că legenda nu era adevărată. Era ultima zi, aşa că s-a dus pe malul oceanului să-şi ia rămas bun de la el, de la cer, de la vânt şi de la cocotierii de pe mal. S-a aşezat pe nisip şi, pentru prima oară, a ascultat cu adevărat sunetul oceanului.

Curând, era atât de absorbit de sunet încât aproape că a uitat de sine, atât de infinită era liniştea pe care o genera în el.

În profunzimea acestei linişti, a auzit! Mai întâi un clopoţel, apoi altul, şi din nou, altele şi altele... până când sunetele s-au unit într-o simfonie glorioasă, într-o armonie perfectă, care i-a înălţat inima pe cele mai înalte culmi ale extazului.

Doriţi să auziţi sunetele clopotelor? Atunci ascultaţi sunetul oceanului.

Doriţi să îl vedeţi pe Dumnezeu? atunci priviţi cu atenţie creaţia.

Cuvântul întrupat

În Evanghelia Apostolului Ioan putem citi:

Cuvântul s-a întrupat şi a venit să locuiască printre noi... prin el, toate lucrurile şi-au început existenţa. Nimic nu ar fi putut fi creat fără el. viaţa fiinţelor create este viaţa lui, iar această viaţă a fost lumina oamenilor. Lumina străluceşte în întuneric, iar acesta nu o poate cuprinde.

Priviţi cu atenţie întunericul. Nu va trece mult şi veţi vedea lumina. Priviţi cu atenţie lucrurile. Nu va trece mult şi veţi vedea Cuvântul.

Cuvântul s-a întrupat şi a venit să locuiască printre noi...

Şi nu mai faceţi atâtea eforturi să inversaţi lucrurile[3]. Cuvinte, cuvinte, cuvinte!

Idolul uman

O veche poveste hindusă:

Vasul unui negustor a eşuat pe malul peninsulei Sri Lanka, unde domnea Vibhishana, Regele Monştrilor. Văzându-l pe negustor, Vibhishana a intrat în extaz şi a spus: „Ah! Seamănă cu Rama al meu! Aceeaşi formă umană!" După care l-a îmbrăcat pe bietul om în haine regale şi l-a acoperit cu bijuterii, închinându-i-se.

Misticul hindus Ramakrishna spunea: „Când am auzit pentru prima oară această poveste, am simţit o fericire indescriptibilă. Dacă

---

[3] N. Tr. În original: să transformaţi trupul în cuvinte.

Dumnezeu este adorat sub forma unor statuete din lut, de ce nu ar fi adorat el sub forma unui om adevărat?”

Căutarea într-un loc greşit

Un vecin l-a văzut pe Nasruddin stând în patru labe.

- *Ce cauţi, Mulla?*
- *Cheile.*

Dornic să-l ajute, vecinul s-a lăsat şi el în patru labe şi a început să caute. după o vreme, l-a întrebat:

- *Unde le-ai pierdut?*
- *Acasă.*
- *Doamne! Atunci, de ce le cauţi aici?*
- *Pentru că aici este mai multă lumină.*

Căutaţi-l pe Dumnezeu acolo unde l-aţi pierdut.

Întrebarea

Călugărul:

- *Cum s-au născut toţi aceşti munţi, toate aceste râîuri, planete şi stele?*
- *Dar întrebarea ta, de unde s-a născut? i-a răspuns Maestrul.*

Căutaţi în interior!

Cei care pun etichete

Viaţa este precum un vin bun.

Toată lumea citeşte eticheta sticlei, dar aproape nimeni nu bea din vin.

Se spune că Buddha a arătat odată către o floare şi le-a cerut discipolilor să spună câte ceva despre ea.

Unul a ţinut o adevărată conferinţă. Altul a rostit un poem. Un al treilea a spus o parabolă. Fiecare se străduia să fie mai profund şi mai erudit decât ceilalţi.

Etichete!

Mahakashyap a zâmbit şi a tăcut. El a fost singurul care a văzut floarea.

Ah, dacă aş putea *savura* o pasăre,

o floare,

un copac,

o faţă umană!

Dar, vai! Nu am timp, căci îmi risipesc întreaga energie încercând să dezlipesc eticheta.

Formula

Misticul s-a întors din deşert.

- *Spune-ne, l-au întrebat ceilalţi, cum arată Dumnezeu?*

Cum le-ar fi putut explica el ce a simţit în inima sa? Cum poate fi tradus Dumnezeu în cuvinte?

În sfârşit, a găsit o formulă – nu foarte adecvată nici aceasta – dar care i-ar fi putut tenta pe unii dintre ei să încerce să simtă ei înşişi ce a experimentat el.

Ceilalţi au luat formula şi au făcut din ea un text sacru. Au impus-o apoi tuturor sub forma unei convingeri sfinte. Au făcut mari eforturi pentru a o răspândi în ţări străine. Unii şi-au dat chiar viaţa pentru ea.

Singur misticul era trist. Se pare că ar fi fost mai bine dacă nu le-ar fi spus nimic.

Exploratorul

Exploratorul s-a întors acasă. Locuitorii oraşului său erau dornici să afle cum era Amazonul. Dar cum ar fi putut descrie sentimentele extatice din inima sa atunci când a văzut acele flori exotice şi când a auzit sunetele pădurii tropicale, când a înfruntat pericolele, când s-a luptat cu fiarele sălbatice sau când şi-a mânuit canoea pe cursul rapid al fluviului?

În cele din urmă, le-a spus:

- *Duceţi-vă şi aflaţi singuri.*

Pentru a le arăta drumul, le-a desenat o hartă.

Oamenii au luat harta, au înrămat-o şi au aşezat-o în vitrină, la Primărie. Unii şi-au făcut copii personale, dându-se apoi drept experţi în problema Amazonului, căci cunoşteau fiecare cotitură a fluviului, cât de lat era acesta, cât de adânc, unde se aflau cascadele şi braţele sale.

Se spune că Buddha a refuzat cu încăpăţânare să se lase atras în discuţii despre Dumnezeu.

Se pare că îşi dădea seama foarte bine de pericolele pe care le presupunea trasarea unei hărţi pentru exploratorii din fotoliu.

Toma d’Aquino nu mai scrie

Se spune că Toma d’Aquino, unul din cei mai prolifici teologi ai lumii, a încetat brusc să mai scrie. Când secretarul său s-a plâns, reproşându-i lucrările neterminate, Toma a răspuns:

- Frate Reginald, acum câteva luni am experimentat o scânteie din Absolutul divin, după care mi-am dat seama că tot ce am scris despre Dumnezeu nu valorează nici cât o ceapă degerată.

Ce altceva s-ar putea întâmpla atunci când savantul devine clarvăzător?

Când misticul a coborât de pe munte, el a fost întâmpinat de ateu, care i-a spus sarcastic:

- *Ce ne-ai adus din acea grădină a desfătărilor în care ai fost?*

Misticul i-a răspuns:

- *La început, am avut intenţia să-mi umplu poalele cămăşii cu flori, pentru a le aduce celor dragi. Parfumul lor m-a îmbătat însă atât de tare încât am uitat cu desăvârşire de cămaşă.*

Maeştrii zen exprimă astfel, în maniera lor succintă, acest lucru: „Cine ştie, nu spune. Cine spune, nu ştie”.

Lovitura dervişului

Un derviş stătea liniştit pe malul unui râu. Un călător pus pe glume i-a văzut ceafa şi nu s-a putut abţine să nu-i tragă o palmă răsunătoare. El a rămas uimit auzind sunetul puternic pe care l-a produs palma sa pe gâtul dervişului. Înfuriat la culme, acesta s-a ridicat să-l lovească la rândul lui.

- *Stai puţin, i-a spus călătorul. Poţi să mă loveşti, dacă doreşti, dar mai întâi răspunde-mi la următoarea întrebare. Ce anume a produs sunetul: palma mea sau ceafa ta?*
- *N-ai decât să-ţi dai singur răspunsul. Mie, durerea nu-mi permite să teoretizez. Tu îţi poţi permite acest lucru, căci nu simţi ce simt eu.*

O notă de înţelepciune

Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu Kakua după ce a plecat de la curtea împăratului. Iată povestea lui:

Kakua a fost primul japonez care a studiat zenul în China. Nu-i plăcea să călătorească prea mult, căci îşi lua meditaţia foarte în serios. Atunci când oamenii îi puneau întrebări, le dădea un răspuns scurt, nu mai mult de unul sau două cuvinte, după care se grăbea către un alt colţ al pădurii, unde să nu fie tulburat.

Când s-a întors în Japonia, împăratul a auzit de el şi i-a poruncit să vină la curte şi să predice noua învăţătură. Ajuns în faţa împăratului, Kakua a rămas tăcut şi neajutorat. Apoi a scos dintre faldurile robei sale un fluier şi a scos o singură notă, scurtă. La sfârşit, a făcut o plecăciune în faţa împăratului şi a dispărut.

Confucius spune: „Nu le predicaţi oamenilor înţelepţi, căci nu sunt oamenii potriviţi. Oamenii înţelepţi nu predică, întrucât şi-ar irosi cuvintele[4]”.

Ce spui?

Maestrul îşi imprimă înţelepciunea în inimile discipolilor săi, nu în paginile unei cărţi. Discipolii pot purta această înţelepciune în inimă 30 sau 40 de ani, până când întâlnesc pe altcineva pregătit să o recepteze. Astfel s-a propagat tradiţia zen.

Maestrul zen Mu-nan l-a chemat odată pe discipolul său Shoju şi i-a spus:

- *Shoju, eu am îmbătrânit. De aceea, de acum înainte tu vei fi acela care va duce mai departe această învăţătură. Iată o carte care s-a transmis*

[4] N. Tr. Joc de cuvinte greu de tradus: *Not teach ripe person: waste of person. Teach not ripe person: waste of words”.*

din generaţie în generaţie, de la un Maestru la altul. Am adăugat eu însumi câteva note, care îţi vor fi de ajutor. Iată, îţi dau această carte, ca simbol al faptului că te-am desemnat succesorul meu.

- *Poţi s-o păstrezi, i-a răspuns Shoju. Eu am primit învăţătura zen fără ajutorul cuvintelor scrise, şi sunt foarte mulţumit cu ceea ce am primit.*
- *Ştiu, ştiu, i-a răspuns răbdător Mu-nan. Chiar şi aşa, această carte le-a fost de folos maeştrilor din şapte generaţii, şi s-ar putea să-ţi fie şi ţie utilă. Ia-o, te rog.*

Cei doi se aflau lângă un şemineu. Când cartea a atins palma lui Shoju, acesta a aruncat-o instantaneu în foc. El nu avea nevoie de cuvinte scrise.

Mu-nan nu fusese văzut niciodată furios, dar de această dată a început să strige:

- *Trebuie să fii nebun? Ce faci?*
- *Tu eşti cel nebun, i-a strigat înapoi Shoju. Ce spui?*

Diavolul şi prietenul său

Diavolul s-a dus la plimbare cu un prieten. Cei doi au văzut pe cineva în faţa lor aplecându-se şi ridicând ceva de jos.

- *Ce a găsit acel om? a întrebat prietenul.*
- *O frântură de adevăr, i-a răspuns diavolul.*
- *Şi nu te tulbură acest lucru?*
- *Deloc. Am să-l las să o transforme într-o convingere.*

O convingere religioasă nu este altceva decât un indicator care arată calea către Adevăr. Ce se agaţă de indicator nu poate cunoaşte Adevărul, deoarece este convins că l-a găsit deja.

Nasruddin a murit

Odată, Nasruddin se afla într-o dispoziţie filozofică:

- *Cine poate spune ce este viaţa şi ce este moartea?*

Nevasta lui şi-a ridicat capul dintre oalele ei şi i-a răspuns:

- *Voi, bărbaţii, sunteţi toţi la fel, nepractici. Oricine îţi poate spune că atunci când extremităţile omului devin reci şi rigide, acesta a murit.*

Nasruddin a rămas foarte impresionat de înţelepciunea pragmatică a soţiei sale. Odată, se afla afară, în frigul iernii, când a simţit că mâinile şi picioarele îi amorţesc, îngheţate. „Trebuie că am murit", şi-a spus el. apoi, prin minte i-a trecut un alt gând: „Dacă am murit, de ce continui să merg? Ar trebui să zac la pământ, ca un cadavru". Zis şi făcut.

O oră mai târziu, un grup de călători l-a descoperit zăcând în zăpadă. Oamenii au început să se certe: unii spuneau că a murit, alţii că mai trăieşte încă. Enervat, Nasruddin şi-ar fi dorit să le strige: „Proştilor, nu vedeţi că extremităţile mele sunt reci şi rigide?" Ştia însă că un cadavru nu vorbeşte, aşa că a tăcut.

În cele din urmă, oamenii au tras concluzia că este mort, aşa că l-au luat pe umeri şi l-au dus către cimitir. Peste ceva timp, au ajuns la o intersecţie. Ei au început din nou să se certe, dându-şi fiecare cu părerea în legătură cu drumul care duce la cimitir. Nasruddin a răbdat cât a răbdat, dar la un moment dat nu a mai putut suporta, aşa că s-a ridicat şi le-a spus:

- *Scuzaţi-mă, domnilor. Drumul care duce la cimitir este cel din stânga. Ştiu că un cadavru nu vorbeşte, dar nu am putut să mă mai abţin. Vă asigur însă că nu se va mai repeta.*

Când Realitatea se izbeşte de o convingere extrem de rigidă, cea care cedează de regulă este Realitatea.

Oasele care testează credinţa

Un scolastic creştin care interpreta Biblia la modul literal a fost interpelat odată de un savant:

- *Biblia ta afirmă că pământul a fost creat acum 5.000 de ani. noi am descoperit însă oase care arată că a existat viaţă pe pământ încă de acum un milion de ani.*

Răspunsul nu s-a lăsat aşteptat:

- *Când Dumnezeu a creat pământul, El a aşezat în mod deliberat acele oase vechi aici, ca să ne testeze credinţa. Numai aşa se poate vedea cine crede mai degrabă în Cuvântul Lui decât în dovezile ştiinţifice.*

O nouă dovadă de convingere rigidă care conduce la o percepţie distorsionată a realităţii.

De ce mor oamenii buni

Predicatorul din sat se afla în vizită la o bătrână. Aceasta l-a servit cu o ceaşcă de cafea şi a început să-l bombardeze cu întrebări:

- *De ce trimite Domnul atât de des epidemii?*
- *Ei bine, a răspuns predicatorul, uneori oamenii devin atât de răi încât trebuie eliminaţi, aşa că Domnul permite trimiterea unei epidemii.*
- *Dar atunci, a întrebat nelămurită bătrâna, de ce mor atât de mulţi oameni buni alături de cei răi?*
- *Cei buni sunt luaţi ca martori, nu s-a lăsat clintit predicatorul. Domnul doreşte ca şi cei răi să beneficieze de un proces corect.*

Nu există nici un argument la care un Credincios Rigid să nu găsească o explicaţie sau un contraargument.

Maestrul nu ştie

Căutătorul s-a apropiat de Discipol şi l-a întrebat respectuos:

- *Care este semnificaţia vieţii umane?*

Discipolul a consultat Lucrările Maestrului şi a răspuns, plin de încredere:

- *Viaţa umană nu este altceva decât expresia exuberanţei lui Dumnezeu.*

Când Căutătorul a pus aceeaşi întrebare Maestrului însuşi, acesta a răspuns:

- *Nu ştiu.*

Când Căutătorul spune: „Nu ştiu”, asta înseamnă cinste. Când Maestrul spune: „Nu ştiu”, asta înseamnă o minte mistică, ce cunoaşte prin ne-cunoaştere. Singur discipolul spune: „Ştiu”, ceea ce denotă ignoranţă, sub forma cunoaşterii împrumutate.

Priveşte în ochii lui

Comandantul forţelor de ocupaţie s-a adresat primarului unui sat de munte:

- *Ştim că ascunzi un trădător. Dacă nu ni-l vei preda, îţi vom hărţui oamenii prin toate mijloacele care ne stau la dispoziţie.*

Într-adevăr, în sat se ascundea un om, dar acesta era în mod evident nevinovat. Ce mai putea face însă primarul, având în vedere că liniştea întregului sat era ameninţată? Zile întregi de discuţii în Consiliul Satului nu au condus la nici o concluzie. De aceea, primarul s-a adresat preotului. Cei doi au petrecut o noapte întreagă căutând în Scripturi, şi până la urmă au găsit un text care să le justifice acţiunea ruşinoasă: „Este mai bine să moară un singur om pentru a salva o naţiune întreagă”.

Cu conştiinţa împăcată, primarul l-a predat pe fugar. Ţipetele acestuia, datorate torturilor, s-au auzit multă vreme, până când a murit.

20 de ani mai târziu, în sat a venit un profet. Acesta s-a dus drept la primar şi l-a întrebat:

- *Cum ai putut să faci aşa ceva? Acel om a fost trimis de Dumnezeu pentru a fi salvatorul acestei ţări. Iar tu l-ai predat duşmanilor, care l-au torturat şi l-au ucis!*
- *Dar unde am greşit? a argumentat primarul. Am căutat împreună cu preotul în scripturi şi am făcut ceea ce recomandau acestea.*
- *Tocmai aici ai greşit, i-a răspuns profetul. Ai căutat în scripturi. Ar fi trebuit să-l priveşti în ochi!*

Grâul din mormintele egiptene

Cercetătorii au găsit boabe de grâu cu o vechime de 5.000 de ani în mormântul unuia din regii Egiptului Antic. Cuiva i-a venit ideea să planteze boabele, şi, spre uimirea tuturor, acestea au dat rod.

Cuvintele unui om iluminat sunt precum nişte seminţe ale vieţii şi ale energiei. Ele pot rămâne sub formă de seminţe timp de secole la rând, până când sunt semănate în solul fertil al unei inimi receptive.

Cândva, consideram cuvintele Scripturii ca fiind uscate şi goale. În realitate, inima mea era împietrită şi moartă. Ce seminţe ar fi putut da rod pe un asemenea sol?

Schimbarea Scripturilor

Cineva i-a spus lui Buddha:

- *Domnule, învăţătura dumitale nu se regăseşte în Scriptură.*
- *Atunci introdu-o acolo.*

După ce şi-a mai revenit din uluire, omul nu s-a putut abţine să nu continue:

- *Mi-aş permite să-ţi atrag atenţia, domnule, că unele din lucrurile pe care le susţii dumneata contrazic pur şi simplu Scriptura.*
- *În cazul acesta, Scriptura trebuie modificată, i-a răspuns Buddha.*

Cineva a făcut la Naţiunile Unite o propunere de revizuire a tuturor scripturilor din lume, în sensul scoaterii tuturor citatelor care îndeamnă la intoleranţă sau la cruzime, precum şi a celor care afectează demnitatea fiinţei umane.

Când s-a descoperit că autorul acestei propuneri era Iisus Christos, reporterii s-au repezit la reşedinţa acestuia să-i ia un interviu. Explicaţia lui a fost simplă:

- La fel ca şi în cazul Sabatului, Scriptura a fost creată pentru fiinţele umane, şi nu invers.

Soţia orbului

Un tată şi-a măritat fiica cea urâtă cu un orb, căci nimeni altcineva nu voia să o ia de soţie.

Când un medic s-a oferit să-i restaureze orbului vederea, tatăl fetei s-a opus, de teamă ca ginerele său să nu îi alunge fiica.

Auzind această poveste, Sa'di a spus: „Este mai bine ca soţul unei femei urâte să rămână orb".

În mod similar, este mai bine ca cel lipsit de curaj să rămână ignorant.

Profesioniştii

Viaţa mea spirituală depinde întru totul de profesionişti. Pentru a învăţa să mă rog, am nevoie de un Director Spiritual. pentru a descoperi care este voinţa lui Dumnezeu în ceea ce mă priveşte, trebuie să consult un Expert în Discernământ. Pentru a putea înţelege Biblia, trebuie să apelez la un Teolog Savant. Pentru a şti dacă am păcătuit sau nu, am nevoie de un Teolog Moralist. Şi pentru ca păcatele să-mi fie iertate, trebuie să îngenunchez în faţa unui Preot.

Un rege băştinaş din Insulele Mării de Sud dădea odată un banchet în cinstea unui înalt oaspete occidental.

Când a sosit timpul omagiilor, Majestatea Sa a rămas aşezată pe tron, în timp ce un orator profesionist, special angajat pentru această ocazie, l-a elogiat în toate felurile pe înaltul oaspete.

Când momentul festiv s-a încheiat, oaspetele s-a simţit dator să se ridice şi să spună şi el câteva cuvinte, dar regele i-a făcut semn să stea jos:

- *Stai liniştit, i-a spus el. am angajat un orator şi pentru tine. În insulele noastre nu permitem amatorilor să ţină discursuri publice.*

Mă întreb dacă Dumnezeu nu ar aprecia mai mult dacă aş deveni un amator în relaţia mea cu El?

Experţii

O povestire sufită:

Un mort s-a trezit subit la viaţă şi a început să izbească cu pumnii în sicriul. Cei din jur au ridicat capacul sicriului. Omul s-a ridicat şi i-a întrebat:

- *Ce faceţi? Nu sunt mort.*

Din păcate pentru el, cuvintele sale au fost întâmpinate cu o neîncredere vădită. În cele din urmă, un om din mulţimea care îl jelea i-a spus:

- *Prietene, medicii şi preoţii au confirmat faptul că ai murit. De aceea, nu încerca să ne convingi de contrariul…*

După care, l-au îngropat cu forţa.

Supa din supă de raţă

O rudă a venit în vizită la Nasruddin şi i-a adus în dar o raţă. Pasărea a fost gătită şi mâncată.

La scurt timp, la Mulla au început să sosească tot felul de oameni, care pretindeau că sunt prieteni ai prietenului „celui care ţi-a adus raţa". Evident, cu toţii doreau să fie găzduiţi şi hrăniţi de Nasruddin, în numele darului adus iniţial.

Mulla a răbdat ce a răbdat, până când nu a mai rezistat. Când un nou om i-a bătut la uşă, spunându-i: „Sunt un prieten al prietenului celui care ţi-a adus raţa", după care s-a aşezat, aşteptându-se să fie găzduit cum se cuvine, Nasruddin i-a aşezat în faţă o farfurie cu apă fierbinte.

- *Ce este asta? a întrebat străinul.*
- *Asta este o supă din supa făcută din raţa pe care mi-a adus-o amicul tău.*

Nu sunt puţine nici cazurile de discipoli ai discipolilor unei persoane care a experimentat personal Divinul.

Cum poţi transmite un sărut printr-un mesager?

Monstrul din râu

Preotul satului era deranjat în rugăciunile sale de gălăgia copiilor. Ca să scape de ei, le-a spus:

- *Duceţi-vă repede la râu şi veţi vedea un monstru care scoate flăcări pe nări.*

În curând, tot satul auzise de apariţia monstruoasă, aşa că mulţimea s-a grăbit să ajungă la râu. Preotul s-a alăturat şi el mulţimii. În timp ce îşi croia drum prin aceasta, el îşi spunea: „E adevărat că eu am inventat această poveste, dar nu poţi să ştii niciodată…".

O manieră excelentă de a ne autoconvinge de zeii pe care i-am inventat noi înşine constă în a le spune celorlalţi de existenţa lor.

Săgeata otrăvită

Odată, un călugăr s-a adresat Domnului Buddha:

- *Ce crezi, sufletele celor drepţi supravieţuiesc morţii?*

Aşa cum îi era felul, Buddha nu a răspuns la această întrebare.

Călugărul nu s-a lăsat însă. El a continuat să-i repete în fiecare zi aceeaşi întrebare, primind de fiecare dată acelaşi răspuns tăcut. Într-o zi, el nu a mai suportat şi l-a ameninţat pe Buddha că îl va părăsi dacă nu îi va răspunde la această întrebare atât de importantă pentru el, căci ce rost avea să ducă această viaţă plină de renunţări dacă sufletele celor drepţi aveau să moară odată cu aceştia?

Plin de compasiune, Buddha a cedat şi i-a dat următorul răspuns:

- *Tu eşti precum acel om care a murit din cauza unei săgeţi otrăvite. Rudele acestuia s-au grăbit să-i aducă un medic, dar omul a refuzat să accepte să i se scoată săgeata până când acesta nu-i răspundea la trei întrebări vitale: mai întâi, cel care a tras în el era alb sau negru? Apoi, era el înalt sau scund? Şi în sfârşit, era brahman sau dintr-o castă inferioară?*

Auzind acest răspuns, călugărul a rămas în continuare alături de Buddha!

Copilul s-a oprit din plâns

Omul a susţinut că din motive pragmatice, a devenit un ateu. În viziunea lui, era imposibil ca un om care gândeşte să accepte tot ce spune religia. Existenţa lui Dumnezeu creează mai multe probleme decât rezolvă. Viaţa de după moarte nu este altceva decât o dorinţă subconştientă. Scripturile şi tradiţia au făcut cel puţin tot atât rău cât bine. De fapt, ele au fost inventate pentru a alina singurătatea şi disperarea fiinţei umane.

Cel mai bine era să fie lăsat în pace, căci trecea printr-o etapă de descoperiri şi de creştere spirituală.

Discipolul l-a întrebat odată pe Maestru:

- *Ce este Buddha?*
- *Buddha este mintea. i-a răspuns acesta.*

Altădată, auzind aceeaşi întrebare, Maestrul a răspuns:

- *Nu există minte. Nu există Buddha.*
- *Bine, a spus discipolul, confuz, dar ieri spuneai că Buddha este mintea.*
- *Ieri nu am dorit decât să opresc copilul din plâns. Acum, că s-a oprit, pot să-i spun adevărul: „Nu există minte. Nu există Buddha”.*

Copilul din el a încetat să mai plângă şi el dorea să afle adevărul. De aceea, trebuia să fie lăsat în pace.

* *

Când a început însă să-şi predice ateismul recent descoperit altor persoane, care nu erau încă pregătite pentru acest lucru, au trebuit să-l aducă la ordine: „A existat o vreme când oamenii adorau soarele; era epoca de dinaintea marilor descoperiri ştiinţifice. A urmat apoi epoca ştiinţei, când oamenii au înţeles că soarele nu este un zeu,

şi nici măcar o fiinţă vie. În sfârşit, a venit o eră a misticismului, când Francisc din Assissi s-a adresat soarelui spunându-i Frate, cu o iubire plină de respect.

Credinţa ta a fost aceea a unui copil speriat. Acum ai crescut şi ai devenit neînfricat; de aceea, nu mai ai nevoie de ea. Când vei intra în noua etapă, cea a misticismului, îţi vei regăsi din nou credinţa".

* *

Credinţa înseamnă căutarea neînfricată a adevărului.

Ea nu se pierde atunci când omul îşi pune la îndoială convingerile.

Oul

Nasruddin îşi câştiga existenţa vânzând ouă. Într-o zi, cineva a intrat în magazinul lui şi i-a spus:

- *Ghici ce am în mână?*
- *Dă-mi un indiciu, i-a răspuns Nasruddin.*
- *Îţi voi da chiar mai multe. Are o formă de ou, mărimea unui ou. Arată ca un ou, are gust de ou şi miroase ca un ou. În interior, este alb, cu un nucleu galben. Înainte de a fi prăjit este lichid. Sub influenţa căldurii devine solid. Este creat de găină...*
- *Aha! Ştiu! a strigat Nasruddin. Este un fel de prăjitură!*

Expertului nu-i sare niciodată în ochi evidenţa!

Şeful suprem al preoţilor nu-l va recunoaşte niciodată pe Mesia!

Strigă în deşert, ca să-şi păstreze integritatea

Un profet a venit să-i convertească pe locuitorii unui oraş. La început, oamenii i-au ascultat predicile, dar în curând s-au plictisit şi nu a mai rămas nimeni care să-l asculte.

Într-o zi, un călător l-a întrebat:

- *De ce continui să predici? Nu ţi se pare că strigi în deşert?*
- *La început, speram să-i schimb pe aceşti oameni. Astăzi, continui să strig pentru ca ei să nu mă schimbe pe mine.*

Apa râului, de vânzare

Predica Maestrului era alcătuită dintr-o singură frază, enigmatică. Cu un zâmbet ciudat, el le-a spus:

- *Tot ce fac eu este să stau pe malul râului şi să vând apa sa trecătorilor.*

Eram atât de ocupat să cumăpăr apa încât nu am mai remarcat râul.

Talismanul

O mamă nu mai ştia ce să facă pentru a-şi convinge copilul să vină acasă de la joacă, seara, după apusul soarelui. De aceea, i-a spus că după căderea nopţii, drumul spre casă era bântuit de stafii.

Anii au trecut. Copilul a crescut, dar a ajuns să se teamă atât de tare de stafii încât refuza să mai iasă din casă noaptea. De aceea, mama i-a dat un talisman şi i-a spus că acesta îl va apăra de stafii.

O religie proastă îl face pe om să creadă în talisman.

O religie bună îl ajută să înţeleagă că stafiile nu există.

Nasruddin în China

Mulla Nasruddin a plecat în China. Aici, a strâns un grup de discipoli, cu scopul de a-i pregăti pentru iluminare. După ce au atins iluminarea, aceştia au încetat să mai vină la conferinţele sale!

Faptul că discipolul stă pentru totdeauna la picioarele *Guru*-ului nu reprezintă un credit pentru acesta.

Pisica *guru*-ului

De fiecare dată când guru*-ul era adorat de adepţii săi,*
Pisica ashram*-ului venea şi îl deranja.*
De aceea, el a dat ordin ca animalul să fie legat
În timpul rugăciunii colective.

După ce guru*-ul a murit,*
Pisica a continuat să fie legată în momentele de rugăciune.
După ce animalul a murit,
Discipolii au adus altă pisică,
Pentru a continua să îndeplinească cu credinţă
Ordinul guru*-ului în timpul orelor de rugăciune.*

Au trecut câteva secole, iar discipolii învăţaţi
Ai guru*-ului au scris adevărate tratate*
Referitoare la semnificaţia liturgică a legării pisicii
În timpul ceremoniilor religioase.

Veşmintele liturgice

Octombrie 1917: s-a născut Revoluţia Sovietică. Istoria a luat un alt curs.

Legenda spune că Biserica Rusă s-a adunat într-un conciliu chiar în acea lună. Între cei de faţă au avut loc discuţii furtunoase legate de culoarea pe care trebuie să o aibă veşmintele liturgice. Unii doreau ca acestea să fie albe. Alţii roşii.

Să cazi de acord cu o Revoluţie este ceva mult mai complicat decât să organizezi o liturghie. Personal, prefer mai degrabă să îmi rostesc rugăciunile decât să mă implic în disputele vecinilor.

Păpădiile

Un om foarte mândru de peluza sa s-a trezit cu aceasta plină de păpădii. A încercat să le distrugă prin toate metodele pe care le cunoştea, dar nu a reuşit.

În cele din urmă, a scris o petiţie la Ministerul Agriculturii. După ce a enumerat toate metodele pe care le-a încercat, a încheiat cu întrebarea: „Ce trebuie să fac?”

Nu peste mult timp, a primit răspunsul: „Vă sugerăm să încercaţi să îndrăgiţi aceste plante”.

Şi eu am fost mândru de peluza mea, dar şi pe mine m-au năpădit păpădiile. Am luptat cu ele prin toate metodele care mi-au trecut prin cap. cel mai greu mi-a fost să învăţ să le îndrăgesc.

Am început prin a le vorbi în fiecare zi. Deşi m-am arătat cordial şi prietenos, ele au continuat să păstreze o tăcere încăpăţânată. Îşi mai aminteau încă de războiul pe care îl dusesem cu ele şi nu aveau încredere în mine.

A venit însă şi o zi în care mi-au zâmbit pentru prima oară. Erau relaxate, aşa că ne-am împrietenit.

Evident, peluza dispăruse, dar cât de minunată a devenit grădina mea cu flori!

* *

Omul orbea treptat. S-a luptat cu boala prin toate metodele pe care le-a găsit de cuviinţă. Când medicina a dat neputincioasă din umeri, a continuat să lupte prin emoţiile sale. I-a trebuit mult curaj ca să înveţe să spună: „Voi învăţa să îmi iubesc orbirea”.

La început, nici nu dorea să audă de ea. Când, în sfârşit, a reuşit să i se adreseze, cuvintele sale erau pline de amărăciune. A continuat însă să-i vorbească până când amărăciunea s-a transformat în resemnare, apoi în toleranţă şi acceptare, şi într-o bună zi, spre surprinderea lui, în prietenie... şi în iubire. Nu peste mult timp, şi-a putut aşeza braţul după gâtul orbirii, spunându-i: „Te iubesc”. Aceea a fost prima zi în care l-am văzut din nou zâmbind.

Evident, nu şi-a mai recăpătat niciodată vederea. Dar cât de atrăgătoare a devenit faţa lui!

Nu te schimba

Am fost un nevrotic ani de zile. Anxios, depresiv, egoist. Toată lumea îmi spunea să mă schimb.

Deşi îi detestam, eram de acord cu ei. Doream să mă schimb, dar nu reuşeam, oricât de mult încercam.

Cel mai mult mă rănea faptul că cel mai bun prieten al meu mă sfătuia acelaşi lucru: să mă schimb. De aceea, mă simţeam neputincios.

Într-o zi, mi-a spus:

- *Nu te schimba. Te iubesc aşa cum eşti.*

Aceste cuvinte au fost ca un balsam pe inima mea rănită: „Nu te schimba... Nu te schimba... Nu te schimba... Te iubesc aşa cum eşti”.

În sfârşit, m-am relaxat. Am devenit din nou viu. Şi, fără să-mi dau seama, m-am schimbat!

Astăzi ştiu că nu m-aş fi putut schimba niciodată dacă nu aş fi găsit pe cineva care să mă iubească aşa cum eram, indiferent dacă m-aş fi schimbat sau nu.

Oare aşa mă iubeşti şi Tu, Doamne?

Prietenul meu

Malik, fiul lui Dinar, era extrem de supărat din cauza comportamentului obraznic al unui tânăr care locuia în vecini. La început nu a făcut nimic, sperând că altcineva va interveni. Când comportamentul tânărului a devenit intolerabil, Malik nu a mai rezistat: s-a dus la el şi a insistat să îşi schimbe purtarea.

Tânărul i-a răspuns calm că este protejatul sultanului, şi deci nimeni nu îl putea împiedica să se poarte aşa cum doreşte. Malik i-a spus:

- *Mă voi plânge personal sultanului.*
- *Îţi pierzi timpul, căci sultanul nu-şi va schimba părerea.*
- *Atunci, te voi denunţa lui Allah.*
- *Allah este prea milostiv ca să mă condamne, nu s-a lăsat tânărul.*

Fără să mai găsească argumente, Malik s-a declarat învins. Când reputaţia tânărului a devenit însă excesiv de proastă, provocând discuţii publice, el s-a simţit dator să îl dojenească. În drum spre casa vecinului, a auzit însă o Voce care i-a spus: „Nu te atinge de prietenul Meu. Se află sub protecţia Mea”. Malik a rămas confuz, şi, aflat în prezenţa tânărului, nu a mai ştiut că să-i spună.

Primul care a luat deci cuvântul a fost tânărul:

- *De ce ai mai venit acum?*
- *Am venit ca să te dojenesc, dar în drum spre tine, am auzit o Voce care mi-a spus să te las în pace, căci te afli sub protecţia Ei.*

Tânărul cel obraznic a rămas uluit:

- *Chiar a spus că sunt prietenul Lui?*

Malik plecase însă. Câţiva ani mai târziu, Malik l-a întâlnit din nou pe tânăr, într-un pelerinaj la Mecca. Se pare că fusese atât de mişcat de cuvintele Vocii divine încât renunţase la avere şi devenise un călugăr rătăcitor.

- *Am venit aici ca să îmi caut Prietenul, a mai apucat să spună el, după care a murit în braţele lui Malik.*

Dumnezeu, prietenul unui păcătos?! O afirmaţie pe cât de periculoasă, pe atât de reală. Am încercat această formulă pe mine însumi. Într-o zi, mi-am spus că Dumnezeu este mult prea plin de compasiune pentru a nu mă ierta. Şi, pentru prima oară în viaţa mea, am auzit Vestea cea Bună.

Aspirantul arab

Maestrului arab Jalal-ud-din Rumi îi plăcea să povestească această istorioară:

Într-o zi, Mohamed îşi făcea rugăciunea de dimineaţă în moschee. În mijlocul mulţimii de oameni care se rugau alături de el se afla şi un aspirant arab.

Mohamed a început să citească din Coran. Când a ajuns la versetul care spunea: „Eu sunt adevăratul tău Dumnezeu”, tânărul a izbucnit, plin de indignare:

- *Ce lăudăros ticălos!*

Profetul nu a spus nimic, dar după încheierea rugăciunii a început să-l mustre pe arab:

- *Ar trebui să-ţi fie ruşine! Cu siguranţă, rugăciunea ta l-a nemulţumit pe Dumnezeu, căci nu numai că ai întrerupt tăcerea sfântă, dar ai folosit şi un limbaj obscen în prezenţa unui Profet al Domnului.*

Bietul arab a început să tremure de frică, dar arhanghelul Gabriel a apărut în faţa Profetului şi i-a spus:

- *Dumnezeu îţi trimite salutări, dar te roagă să îi opreşti pe aceşti oameni să mai arunce cu pietre în el. Într-adevăr, el a profanat rugăciunea, dar spontaneitatea lui l-a mişcat mai mult pe Domnul decât rugăciunile sacre ale celorlalţi.*

Noi suntem trei, Tu eşti trei

Când nava sa a făcut un popas de o zi pe o insulă îndepărtată, episcopul s-a hotărât să îşi folosească acest interval de timp în modul cel mai profitabil cu putinţă. A început să se plimbe pe plajă şi a întâlnit trei pescari care dădeau la peşte. Într-o engleză stricată, aceştia i-au spus că au fost creştinaţi de misionari încă cu câteva secole înainte.

- *Noi, creştini! i-au spus ei cu mândrie, arătând unii către ceilalţi.*

Episcopul s-a arătat impresionat. I-a întrebat atunci dacă au auzit de Rugăciunea Domnului. Nu auziseră. De data aceasta, episcopul a fost şocat.

- *Atunci, ce spuneţi atunci când vă rugaţi?*
- *Ne ridicăm ochii spre cer şi ne rugăm astfel: „Noi suntem trei, Tu eşti trei, ai milă de noi”.*

Episcopul a rămas revoltat de primitivismul rugăciunii şi de erezia pe care o conţinea ea. De aceea, şi-a pierdut întreaga zi încercând să-i înveţe Rugăciunea Domnului. Pescarii nu aveau o memorie prea grozavă, dar şi-au dat osteneala, şi înainte de plecare, episcopul a avut satisfacţia de a-i auzi spunând Rugăciunea de la un cap la altul, fără greşeală.

Câteva luni mai târziu, nava sa a trecut din nou pe lângă insulă. În timp ce îşi recita pe punte rugăciunea de seară, episcopul şi-a amintit cu plăcere de cei trei oameni care învăţaseră să se roage, graţie eforturilor sale pline de răbdare.

Subit, el a văzut o rază de lumină care se apropia de vas. Spre uluirea lui, în mijlocul ei a zărit trei persoane care mergeau pe apă. Căpitanul a oprit nava şi toată lumea s-a adunat să vadă minunea.

Evident, erau cei trei pescari ai episcopului.

- *Sfinţia ta, au exclamat ei, am văzut nava cu care călătoreşti şi ne-am grăbit să venim la tine.*
- *Dar ce doriţi? i-a întrebat episcopul, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.*
- *Sfinţia ta, ne pare foarte rău, dar am uitat rugăciunea corectă. După ce spunem: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, facă-se voia Ta...”, nu ne mai aducem aminte restul. Spune-ne din nou rugăciunea.*

Smerit, episcopul le-a răspuns:

- *Mergeţi acasă, prieteni, şi de fiecare dată când vă rugaţi, spuneţi, la fel ca înainte: „Noi suntem trei, Tu eşti trei, ai milă de noi!"*

Rugăciunea poate fi periculoasă

Iată una din povestirile preferate ale Maestrului sufit Sa'di din Shiraz:

Un prieten de-al meu era fericit că soţia sa a rămas însărcinată. Îşi dorea cu ardoare un copil de sex masculin, drept care s-a rugat lui Dumnezeu în acest scop.

Soţia sa a dat naştere unui băiat. Prietenul meu s-a bucurat şi a dat o petrecere la care a invitat întregul sat.

Câţiva ani mai târziu, când mă întorceam dintr-un pelerinaj la Mecca, am trecut prin satul prietenului meu, dar mi s-a spus că acesta se află în închisoare.

- *Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.*
- *Fiul său s-a îmbătat, a ucis un om şi a fugit. De aceea, în locul lui a fost închis tatăl său.*

Să te rogi lui Dumnezeu pentru ceea ce doreşti este ceva lăudabil – dar şi periculos.

Narada

Înţeleptul hindus Narada se afla într-un pelerinaj la templul Domnului Vishnu. Noaptea, i s-a oferit găzduire în coliba unui cuplu care nu putea avea copii. Seara, bărbatul i-a spus:

- *Mâine te vei ruga lui Vishnu. Spune-i să îmi dăruiască un copil.*

Într-adevăr, Narada s-a rugat Domnului: „Fii milostiv cu acel bărbat şi dăruieşte-i un copil". Domnul i-a răspuns pe loc, pe un ton care nu admitea replică: „Destinului acelui om nu-i permite să aibă copii". După ce şi-a încheiat ritualul, Narada s-a întors acasă.

Cinci ani mai târziu, el s-a dus din nou în pelerinaj şi i s-a oferit din nou găzduire în casa ospitalieră a celor doi. De data aceasta, în pragul porţii se jucau însă doi copilaşi.

- *Ai cui sunt aceşti copilaşi? a întrebat Narada.*
- *Ai mei, i-a răspuns omul.*

Narada a rămas intrigat, dar bărbatul a continuat:

- *După ce ne-ai părăsit acum cinci ani, în satul nostru a venit un* sannyasin[5]*. L-am găzduit peste noapte, iar dimineaţa ne-a binecuvântat pe amândoi, pe mine şi pe soţia mea. Cei doi copii sunt fructele acelei binecuvântări.*

A doua zi, când Narada a intrat în templu, el a strigat încă din curtea interioară:

- *Nu mi-ai spus că destinul acelui om nu-i permite să aibă copii? Acum are doi!*

Auzind aceste cuvinte, Domnul a început să râdă în hohote:

---

[5] Călugăr rătăcitor.

- *Probabil că a trecut pe la el un sfânt. Ştii, sfinţii au puterea de a schimba destinul.*

La fel s-au petrecut lucrurile la nunta din Caana, când mama lui Iisus i-a cerut acestuia să facă un miracol deşi nu venise încă timpul său (deşi destinul nu-i permitea încă acest lucru).

Destinul hotărât prin aruncarea unei monede

Generalul japonez Nabunaga s-a decis să atace, deşi armata sa era de zece ori mai mică decât cea a duşmanului. El era sigur de victorie, dar soldaţii săi se temeau.

În ziua bătăliei, armata a făcut un popas la un templu şintoist. După ce s-a rugat, Narada a ieşit şi a spus:

- *Voi arunca o monedă. Dacă va ieşi cap, vom învinge. Dacă va ieşi pajură, vom pierde. În acest fel, destinul ne va arăta intenţiile sale.*

După care a aruncat moneda. A ieşit cap. Soldaţii săi au fost atât de entuziasmaţi încât şi-au zdrobit literalmente duşmanii.

A doua zi, un colonel i-a spus lui Nabunaga:

- *Nimeni nu poate schimba destinul.*
- *E drept, a răspuns zâmbind Nabunaga, arătându-i moneda, care avea înscris pe fiecare faţă câte un cap de pasăre.*

Cine creează Destinul?

Rugăciune pentru ploaie

Când un nevrotic solicită ajutor, el nu doreşte de fapt să fie vindecat, căci vindecarea este întotdeauna dureroasă. Ceea ce doreşte el este ca nevroza sa să devină confortabilă. Alteori, solicită un miracol: un remediu care să nu doară deloc.

Bătrânul avea un obicei la care nu ar fi renunţat pentru nimic în lume: fuma o pipă imediat după masă. Într-o seară, soţia sa a simţit că arde ceva şi a strigat:

- *Pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-ai ars mustaţa!*
- *Ştiu, i-a răspuns bătrânul supărat. Nu vezi că mă rog să plouă?*

Vulpea oloagă

O fabulă pe care o cita des misticul arab Sa'di:

Un om care mergea prin pădure a văzut o vulpe căreia îi lipseau picioarele, şi s-a minunat cum de a reuşit aceasta să supravieţuiască. Uitându-se mai bine, a văzut un tigru care îşi ducea prada în gură. După ce s-a săturat, el i-a lăsat rămăşiţele vulpii.

A doua zi s-a petrecut acelaşi lucru. Omul nostru s-a minunat de măreţia lui Dumnezeu, aşa că şi-a spus în sinea lui: „Mă voi aşeza şi eu într-un colţ, aşteptând ca Domnul să-mi dăruiască tot ceea ce am nevoie".

A procedat astfel timp de o lună, timp în care nu s-a întâmplat nimic. Când era pe punctul de a muri de foame, a auzit o Voce: „O,

omule, care te afli pe calea greşită. Deschide-ţi ochii în faţa Adevărului! Fă ce a făcut tigrul, nu imita prosteşte vulpea!"

Am văzut pe stradă un copil gol, îngheţat şi flămând. M-am supărat şi i-am strigat lui Dumnezeu: „De ce permiţi acest lucru? De ce nu faci nimic?"

Dumnezeu nu mi-a răspuns. În aceeaşi noapte, când mă aşteptam mai puţin, mi-a răspuns: „Am făcut ceva: te-am creat pe tine".

Întruparea lui Dumnezeu sub formă de hrană

Dumnezeu s-a decis să viziteze pământul. De aceea, şi-a trimis un înger să supravegheze locul în care urma să se întrupeze.

Îngerul s-a întors şi i-a raportat:

- *Cei mai mulţi dintre oameni sunt înfometaţi şi şomeri.*

Dumnezeu a spus:

- *În cazul acesta, Mă voi întrupa sub formă de hrană pentru cei înfometaţi, şi sub formă de muncă pentru cei şomeri.*

Cei cinci călugări

Lama din Sud i-a trimis o cerere Marelui Lama din Nord, rugându-l să-i trimită un călugăr sfânt şi înţelept care să le predea învăţătura novicilor. Spre uimirea unanimă, Marele Lama a trimis nu unul, ci cinci călugări. Celor care doreau să ştie de ce, el le-a răspuns enigmatic: „Vom avea noroc dacă măcar unul dintre ei va ajunge la Lama".

Grupul se afla de câteva zile pe drum, când un mesager le-a intersectat calea şi le-a spus:

- *Preotul din satul nostru a murit. Avem nevoie de cineva care să-i ia locul.*

Satul părea un loc plăcut, iar salariul oferit preotului era unul princiar. De aceea, unul dintre călugări a fost cuprins de nostalgii bucolice: „Nu aş fi un budist adevărat, şi-a spus el, dacă nu i-aş ajuta pe aceşti oameni". Şi s-a stabilit în satul respectiv.

Câteva zile mai târziu, cei patru au ajuns la palatul unui rege, căruia i-a căzut cu tronc unul dintre ei:

- *Rămâi cu noi, i-a spus el, şi îţi voi da fata mea de soţie. După moartea mea, vei rămâne rege în regatul meu.*

Călugărul a fost atras de luxul şi măreţia tronului, aşa că şi-a spus: „Ce altă cale mai bună aş putea găsi de a influenţa oamenii din acest ţinut decât fiindu-le rege? Nu aş fi un budist adevărat dacă aş rata această şansă de a servi interesele religiei". După care s-a despărţit de restul grupului.

Într-o noapte, pe când cei trei călugări rămaşi se aflau într-o regiune deluroasă, ei au ajuns la o colibă, în care i-a întâmpinat o fetişcană frumoasă. aceasta le-a oferit găzduire şi i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru prezenţa lor. se pare că părinţii ei fuseseră ucişi de bandiţi, iar fata rămăsese singură şi se temea foarte tare. A doua zi, la ora plecării, unul dintre călugări a declarat:

- *Voi rămâne aici. Nu aş fi un budist adevărat dacă nu aş dovedi compasiune faţă de această fată.*

Ultimii doi călugări au ajuns în sfârşit într-un sat budist, unde au aflat – scandalizaţi – că locuitorii renunţaseră la religia budistă sub influenţa unui teolog hindus. Unul dintre ei a spus:

- *Am o datorie faţă de aceşti oameni şi faţă de Domnul Buddha: aceea de a-i readuce pe calea cea dreaptă.*

În sfârşit, cel de-al cincilea călugăr a ajuns la Lama din Sud.

L-am evitat întotdeauna pe Dumnezeu, dar din cele mai serioase motive: pentru a reforma liturghia, pentru a schimba structurile bisericii catolice, pentru a actualiza studiul scripturilor, astfel încât teologia să devină mai relevantă în lumea modernă. Activitatea religioasă a fost principala mea cale de a scăpa de Dumnezeu.

Slujba

În sală a intrat prima persoană care îşi depusese dosarul pentru slujba respectivă.

- *Ai înţeles că acesta este un simplu test, pe care îi-l dăm înainte de a-ţi oferi slujba propriu-zisă?*
- *Da.*
- *Ei bine, cât fac doi plus doi?*
- *Patru.*

În sală a intrat cea de-a doua persoană.

- *Eşti pregătit pentru test?*
- *Da.*
- *Ei bine, cât fac doi plus doi?*
- *Atât cât zice şeful.*

Cea de-a doua persoană a primit slujba.

Ce e mai important, ortodoxia sau adevărul?

Diogene

Filosoful Diogene îşi lua cina, care consta din pâine şi linte. Aristippus, un alt filosof, care trăia într-un confort considerabil întrucât îl omagia în permanenţă pe rege, i-a spus cu ironie:

- *Învaţă ce înseamnă supunerea faţă de rege şi nu vei mai fi nevoit să tăieşti cu linte.*

Diogene i-a răspuns prompt:

- *Învaţă să trăieşti cu linte şi nu vei mai fi nevoit să-l cultivi pe rege.*

Ridică-te

Când Hrusciov a pronunţat celebrul său discurs în care l-a denunţat pe Stalin, se spune că cineva din sală i-a strigat:

- *Dar dumneata, unde erai, tovarăşe Hrusciov, atunci când toţi acei oameni erau măcelăriţi?*

Hrusciov s-a oprit din discurs, a privit în Sala Congreselor şi a spus:

- *Rog persoana care a vorbit să se ridice în picioare!*

Toţi cei din sală au îngheţat. Nimeni nu s-a ridicat în picioare.

- *Ei bine, oricine ai fi, ţi-ai primit răspunsul, a spus Hrusciov. Pe vremea aceea mă aflam exact în postura în care te afli acum dumneata.*

Magazinul adevărului

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am văzut numele magazinului: MAGAZINUL ADEVĂRULUI.

Vânzătoarea era foarte politicoasă:

- *Ce fel de adevăr doriţi să cumpăraţi, parţial sau întreg?*
- *Întreg, evident. Nu doresc nici un fel de decepţie, nici o portiţă de scăpare, nici un pretext. Doresc să ştiu adevărul curat şi întreg.*

Fata m-a trimis la un alt raion al magazinului. Vânzătorul de acolo mi-a arătat preţurile:

- *Preţurile sunt foarte mari la noi, domnule.*
- *Cât face? am întrebat eu, hotărât să obţin întregul adevăr, oricât ar costa.*
- *Securitatea dumneavoastră, domnule, mi-a răspuns el.*

Am plecat cu inima grea. Am încă nevoie de siguranţa pe care mi-o oferă convingerile mele intime.

Calea cea îngustă

Dumnezeu i-a avertizat pe oameni de iminenţa unui cutremur care va înghiţi toate apele pământului. Apele care vor ieşi ulterior la suprafaţă nu vor fi potabile, aşa că oamenii care le vor bea vor înnebuni.

Singurul care l-a luat în serios pe Dumnezeu a fost Profetul. Acesta şi-a făcut provizii de apă în peştera în care trăia, care să-i ajungă până la moarte.

Aşa cum era de aşteptat, cutremurul s-a produs, apa a dispărut, fiind înlocuită de o apă nouă, care a invadat râurile şi lacurile. Câteva luni mai târziu, Profetul a coborât la câmpie. Într-adevăr, oamenii înnebuniseră. Ei l-au atacat pe Profet, convinşi că nu ei, ci el era nebun.

De aceea, Profetul s-a întors în munţii săi, fericit că a apucat să facă economii de apă. Nu şi-a putut suporta însă singurătatea, aşa că a coborât din nou la câmpie. Oamenii l-au respins din nou, căci nu mai semăna deloc cu ei.

Nefericit, Profetul a cedat. A aruncat rezervele de apă pe care le mai avea şi a băut din apa cea nouă. A devenit la fel ca ceilalţi oameni, care l-au acceptat în sfârşit ca fiind unul de-al lor.

Calea către Adevăr este îngustă şi anevoioasă. Nu poţi călători pe ea decât singur.

Ipocritul

Era vorba de o Religie Nouă. Sala de conferinţe era plină mai ales cu femei bătrâne. Unul dintre vorbitori nu purta altceva decât un turban şi o fâşie de pânză în jurul coapselor. El s-a ridicat şi a vorbit plin de emoţie despre puterea Minţii asupra Materiei.

Întreaga sală l-a ascultat vrăjită. În sfârşit, vorbitorul şi-a încheiat cuvântul şi s-a întors la locul lui, în faţa mea. Vecinul său s-a întors către el şi l-a întrebat în şoaptă, dar suficient de tare pentru a putea auzi şi eu:

- *Chiar crezi ce spuneai, că trupul nu simte nimic şi că toate senzaţiile nu există decât în minte?*
- *Evident, a răspuns ipocritul, cu o convingere pioasă.*
- *Atunci, i-a spus vecinul, haide să schimbăm locurile. Aici mă trage curentul.*

De ce aş practica ceea ce predic? Dacă aş predica numai ceea ce practic, cine m-ar mai asculta?

Contractul din vis

La ora 9.00 dimineaţa, Nasruddin dormea încă. Soarele era sus pe cer, păsările ciripeau, iar micul dejun începea să se răcească; de aceea, soţia sa s-a decis să îl trezească.

Mulla s-a trezit furios:

- *Ce ţi-a venit să mă scoli tocmai acum din somn? a strigat el.*
- *Păi, i-a răspuns soţia, soarele este sus pe cer, păsările ciripesc, iar micul dejun începe să se răcească.*
- *La naiba cu micul dejun! a urlat Mulla. Tocmai eram pe punctul de a semna un contract în valoare de o tonă de aur!*

După care şi-a închis la loc ochii, în speranţa că îşi va regăsi visul şi tona de aur.

În realitate, visul său avusese o altă turnură. Se făcea că Nasruddin a încheiat un contract fraudulos, iar partenerul său de afaceri era un tiran.

Încercând să îşi regăsească visul, el avea acum ocazia să devină un sfânt, cu condiţia să nu mai încerce să-şi înşele partenerul.

Pe de altă parte, dacă se lupta să-i elibereze pe oameni de sub opresiunea tiranului, ar fi putut deveni un erou.

Dacă ar fi realizat că visează chiar în mijlocul visului, ar fi atins iluminarea.

Voi vă consideraţi sfinţi sau eroi, dar în realitate nu v-aţi trezit încă din somn.

Foarte bine, foarte bine

O fată din sat a născut un copil fără să fie măritată. După câteva bătăi zdravene, ea le-a revelat părinţilor cine era tatăl: Maestrul zen care trăia retras la marginea satului.

Furioşi, sătenii au alergat în casa Maestrului, i-au întrerupt brutal meditaţia, l-au făcut ipocrit şi i-au spus să păstreze copilul. „Foarte bine, foarte bine", a răspuns Maestrul.

El a luat copilul şi a aranjat cu o femeie din vecini să se ocupe de acesta pe cheltuiala lui.

Evident, reputaţia lui a fost complet distrusă, iar discipolii l-au abandonat.

După un an, fata nu a mai putut suporta minciuna şi le-a mărturisit părinţilor că a minţit. Tatăl copilului era un băiat din vecini.

Sătenii s-au întors la Maestru, s-au închinat în faţa lui, i-au cerut iertare şi au cerut copilul înapoi. Singurele cuvinte pe care le-a rostit Maestrul în timp ce le dădea copilul au fost: „Foarte bine, foarte bine”.

Ce înseamnă un om Trezit!

Fiii care au murit în vis

După mulţi ani de căsnicie, un pescar şi soţia lui au căpătat în sfârşit un fiu. Copilul era lumina ochilor părinţilor săi. Într-o bună zi, el s-a îmbolnăvit însă şi a murit, deşi părinţii au cheltuit o avere pe medicamente.

Mama era distrusă, dar tatăl nu a vărsat nici măcar o lacrimă.

Când i-a reproşat lipsa sa de sensibilitate, bărbatul i-a spus:

- *Noaptea trecută am visat că sunt rege şi că am opt fii sănătoşi. Apoi m-am trezit brusc. Aşa că acum sunt împărţit: să-i plâng pe cei opt copii pe care nu-i mai am, sau pe acesta?*

Vulturul auriu

Un om a găsit un ou de vultur şi l-a pus sub o cloşcă. La vremea potrivită, puiul de vultur a ieşit din ou şi a crescut alături de ceilalţi pui de găină. Scurma prin pământ după viermi şi cotcodăcea, dădea din aripi şi a reuşit chiar să zboare câţiva metri prin aer.

Anii au trecut. Într-o zi, vulturul, acum bătrân, a văzut pe cer o pasăre maiestuoasă. Plutea cu măreţie pe aripile vântului, fără să dea măcar o dată din aripile sale aurii.

Fermecat, vulturul a întrebat:

- *Cine este?*
- *Este regele păsărilor, vulturul, i-a spus o găină din apropiere. Regatul său este cerul. Al nostru este pământul, căci noi suntem găini.*

Iar vulturul nostru a trăit mai departe şi a murit ca o găină, căci asta ştia el că este.

Puiul de raţă

Sfântul sufit Shams-e Tabrizi povesteşte următoarea istorie legată de viaţa sa:

Am fost considerat întotdeauna un neintegrat, încă din copilărie. Nimeni nu părea să mă înţeleagă. Propriul meu tată mi-a spus:

- *Nu eşti nici suficient de nebun pentru a te interna într-un ospiciu, nici suficient de interiorizat pentru a te retrage într-o mânăstire. Ce să mă fac cu tine?*

I-am răspuns:

- *Un ou de raţă a fost pus sub o găină. Când oul s-a spart, puiul s-a dus cu ceilalţi pui de găină, a ajuns pe malul unei ape şi a intrat drept în ea. Biata găină-mamă a rămas îngrijorată pe mal, cotcodăcind speriată. Dragă tată, eu am intrat în Ocean şi mi-am găsit aici adevăratul cămin. Cu ce sunt eu vinovat dacă tu ai preferat să rămâi pe ţărm?*

Păpuşa din sare

O păpuşă din sare a călătorit mii de mile, până când a ajuns pe malul mării. Era fascinată de mişcarea hipnotică a valurilor, care nu semăna cu nimic din tot ce văzuse până atunci.

- *Cine eşti? a întrebat păpuşa din sare marea.*
- *Intră în mine şi vei vedea, i-a răspuns marea zâmbind.*

Păpuşa a intrat. Cu cât se adâncea mai mult în apă, cu atât mai tare se dizolva, până când din ea nu a mai rămas decât capul. Înainte ca şi acesta să se dizolve, ea a mai apucat să exclame: „Acum ştiu cine sunt!”

Cine sunt eu?

O fabulă povestită de Atar din Neishapur:

Iubita a bătut la uşa Preaiubitului ei.

- *Cine bate? a întrebat din interior Preaiubitul.*
- *Eu, a răspuns iubita.*
- *Pleacă. Această casă nu ne poate cuprinde pe amândoi.*

Iubita a plecat şi a meditat ani de zile la cuvintele Preaiubitului ei. Apoi s-a întors şi a bătut din nou la uşă.

- *Cine bate?*
- *Tu.*

Uşa s-a deschis imediat.

Îndrăgostitul vorbăreţ

Un îndrăgostit a făcut nenumărate încercări de a-şi cuceri iubita, dar a suferit de fiecare dată durerea cruntă a respingerii. Când nici nu se mai aştepta, fata i-a spus: „Vino în locul cutare la ora cutare”.

În sfârşit, amorezul nostru s-a trezit lângă iubita sa. A scos din buzunar un teanc de scrisori de dragoste pe care i le-a scris în ultimele luni. Erau pline de pasiune, de durere şi de dorinţă. De aceea, a început să le citească cu voce tare. Au trecut astfel câteva ore…

Când nu a mai reuşit să se abţină, femeia a izbucnit:

- *Cât de tembel poţi fi?! Scrisorile acelea vorbesc de dorul tău faţă de mine. Uite, acum sunt lângă tine şi tu continui să fii preocupat de scrisorile tale amărâte.*

- Uite, a spus Dumnezeu, sunt lângă tine şi tu continui să te gândeşti la Mine în mintea ta, să vorbeşti despre Mine cu limba ta şi să Mă cauţi în cărţile tale. Oare când ai să înveţi să taci şi să priveşti?

Renunţarea la „eu”

Discipolul:

- *Am venit să îţi ofer serviciile mele.*

Maestrul:

- *Dacă ai fi renunţat la „eu”[6], serviciile tale ar fi venit de la sine.*

Este posibil să îţi dăruieşti toată averea sărmanilor şi să fii ars de viu, dar să nu cunoşti iubirea.

Mai bine păstraţi-vă averea, dar renunţaţi la „eu”. Nu vă lăsaţi ars de viu; ardeţi numai egoul. Iubirea va apărea atunci instantaneu.

Renunţă la nimic

Discipolul:

- *Am venit la tine fără să am nimic[7].*

Maestrul:

- *Renunţă imediat la acest nimic.*

Discipolul:

- *Dar cum aş putea să renunţ la el? doar nu e nimic?*

Maestrul:

- *Atunci, poartă-l cu tine!*

Este posibil ca *nimicul* să fie cea mai valoroasă posesiune a noastră.

Maestrul zen şi creştinul

Un creştin l-a vizitat pe un Maestru zen şi i-a spus:

- *Îngăduie-mi să-ţi citesc Predica de pe Munte.*
- *Te voi asculta cu cea mai mare plăcere, i-a răspuns Maestrul.*

Creştinul a citit prima frază, după care şi-a ridicat ochii. Maestrul i-a zâmbit şi i-a spus:

- *Cu siguranţă, cine a scris aşa ceva a fost un iluminat.*

Această afirmaţie i-a făcut mare plăcere creştinului nostru. El a continuat cu a doua frază. Maestrul l-a întrerupt pe loc şi i-a spus:

- *Aceste cuvinte au fost scrise de Mântuitorul umanităţii.*

Creştinul a fost şi mai încântat. A continuat astfel să citească până la sfârşit, după care, Maestrul a conchis:

- *Această predică a fost scrisă de un om strălucind de divinitate.*

Exultând, creştinul a plecat, hotărât să revină şi să-l convingă pe Maestru să devină creştin.

---

[6] N. Tr. În limba engleză, pronumele „eu” este întotdeauna pus înaintea verbului: „Eu am venit să îţi ofer serviciile mele”.

[7] N. Tr. Joc de cuvinte. În original: *with nothing în my hands* (am venit la tine cu nimicul în mână).

Pe drumul de întoarcere, el l-a văzut pe Domnul Iisus stând pe marginea drumului.

- Doamne, i-a spus el cu pasiune, l-am făcut pe acel om să recunoască faptul că Tu eşti divin!

Iisus a zâmbit:

- Şi ce altceva crezi că ai realizat în afară de faptul că ţi-ai inflamat egoul creştin?

Confort pentru diavol

O veche legendă creştină spune:

Când Fiul lui Dumnezeu a fost ţintuit pe cruce şi a murit, el s-a dus drept în iad, de unde i-a eliberat pe toţi păcătoşii care se chinuiau.

Diavolul a plâns de durere, căci nu mai avea nici un adept.

Atunci, Dumnezeu i-a spus:

- *Nu mai plânge, căci ţi-i voi trimite în curând pe toţi cei drept credincioşi, care se grăbesc să-i condamne pe semenii lor. Te asigur că iadul se va umple rapid la loc.*

Mai bine să dormi decât să bârfeşti

Sadi din Shiraz povesteşte o istorioară autobiografică:

Eram un copil pios, foarte devotat rugăciunii. Într-o noapte, am rămas de veghe alături de tatăl meu, cu Sfântul Coran în poală.

Ceilalţi oaspeţi din cameră au aţipit pe rând, iar în curând nu mai rămăsesem treaz decât eu şi tata. I-am spus:

- *Nici unul din adormiţii aceştia nu îşi va mai deschide ochii pentru a spune rugăciunile. Ai zice că sunt morţi.*

Dar tata mi-a răspuns:

- *Iubitul meu fiu, aş prefera să dormi şi tu, decât să bârfeşti.*

Călugărul şi femeia

Aflaţi pe drumul de întoarcere către mânăstire, doi călugări budişti au văzut o femeie de o frumuseţe uluitoare pe malul unui râu. La fel ca şi ei, femeia dorea să treacă pe malul celălalt, dar apa era prea adâncă pentru ea. De aceea, unul dintre călugări a luat-o pe umeri şi a trecut-o dincolo.

Celălalt a rămas profund scandalizat. Timp de două ore el nu a încetat să-l mustre pe colegul său pentru că a încălcat regulile: oare a uitat că este călugăr? Cum a îndrăznit să atingă o femeie? Ba mai rău, să o care pe malul celălalt al râului? Ce ar spune oamenii dacă l-ar fi văzut? Nu crede că şi-a dezonorat religia? Şi aşa mai departe.

Victima a tăcut cu stoicism. La sfârşitul predicii, i-a replicat însă:

- *Frate, eu am lăsat femeia aceea pe malul râului. Tu de ce o mai porţi în minte?*

Misticul arab Abu Hassan Bushanja spune: „Actul păcătos nu este atât de periculos ca şi dorinţa şi gândul păcătos. Una este ca

trupul să se bucure de plăcere pentru o clipă, şi cu totul altceva ca mintea şi inima să rumege la infinit ceea ce a făcut trupul”.

Ori de câte ori rumeg la infinit pe tema păcatelor altor persoane, ceva mă face să cred că plăcerea de a rumega este chiar mai mare decât plăcerea păcătosului de a păcătui.

Un infarct spiritual

Unchiul Tom avea inima slabă. De aceea, când familia a aflat că el a moştenit un miliard de dolari, s-a temut să-i spună, ca să nu facă un infarct. Au apelat în schimb la ajutorul unui preot, care i-a asigurat că ştie el cum să procedeze.

- *Spune-mi, Tom, i-a spus Părintele Murphy, dacă în mare mila Lui, Dumnezeu ţi-ar trimite un miliard de dolari, ce ai face cu ei?*
- *Aş dona jumătate din ei bisericii, Părinte.*

La care, Părintele Murphy făcu pe loc un infarct!

Dacă un industriaş face un infarct din cauza eforturilor la care îl supune imperiul său industrial, este uşor să-l acuzi de egoism şi de lăcomie. Dacă un preot face un infarct din cauză că exagerează cu Împărăţia lui Dumnezeu, nu este la fel de uşor să-i demonstrezi că aceasta este o altă formă de egoism, deghizată într-o manieră mai respectabilă. Dumneavoastră unde credeţi că greşiţi? Împărăţia lui Dumnezeu nu are nevoie de eforturi. *Anxietatea* vă trădează, nu-i aşa?

Îl cunosc pe Christos

Un dialog între un creştin convertit recent şi un prieten necredincios s-a desfăşurat astfel:

- *Deci, te-ai convertit la creştinism.*
- *Da.*
- *Înseamnă că ştii multe despre Christos. Spune-mi, în ce ţară s-a născut?*
- *Nu ştiu.*
- *La ce vârstă a murit?*
- *Nu ştiu.*
- *Câte predici a ţinut?*
- *Nu ştiu.*
- *Constat că ştii foarte puţine lucruri despre cel la a cărui religie te-ai convertit!*
- *Aşa e. Mi-e ruşine de cât de puţin cunosc în legătură cu el. dar ştiu totuşi un lucru: timp de trei ani de zile am fost un beţiv. Aveam datorii uriaşe. Familia mea începuse să se destrame. Soţia şi copiii mei se temeau în fiecare zi de sosirea mea acasă. Acum am renunţat la băutură, nu mai am nici o datorie, iar căminul meu este unul fericit. Toate acestea au fost posibile prin graţia lui Christos. Cel puţin de acest lucru sunt sigur!*

Asta înseamnă să ştii *cu adevărat:* să fii transformat de ceea ce ştii.

Privirea lui Iisus

În Evanghelia după Luca scrie:

Dar Petru a spus: „Omule, nu ştiu despre ce vorbeşti”. În acel moment, chiar în timp ce vorbea, un cocoş a cotcodăcit, iar Domnul s-a întors şi a privit drept spre Petru... iar Petru a ieşit afară şi a plâns.

M-am înţeles întotdeauna bine cu Domnul. Conversez tot timpul cu el, îi mulţumesc, îi implor adevărul.

Dar am avut întotdeauna sentimentul că doreşte să-l privesc în faţă... Iar eu nu pot. Chiar şi când îi vorbesc, mă uit în altă parte atunci când simt că el mă priveşte direct. Mă tem de fiecare dată că voi descoperi o acuzaţie nerostită în ochii săi, pentru vreun păcat nemărturisit. Sau poate vreo cerere: poate că aşteaptă ceva de la mine.

Într-o zi, mi-am adunat tot curajul şi l-am privit în ochi! Nu exista nici o acuzaţie, nici o cerere. Singurul mesaj pe care îl puteai citi în ochii lui era: „Te iubesc”.

La fel ca şi Petru, am ieşit afară şi am plâns.

Oul de aur

În Scripturi scrie:

Domnul: Un fermier avea o gâscă ce făcea în fiecare zi câte un ou de aur. Soţia lui, o femeie avară, nu s-a putut împăca cu gândul că gâsca face doar un singur ou pe zi. De aceea, a ucis gâsca, în speranţa că va putea găsi în interiorul ei toate ouăle dintr-o dată.

La fel se petrec lucrurile şi cu Cuvântul lui Dumnezeu!

Când un ateu a auzit acest text, s-a gândit: „Auzi, o gâscă ce face ouă de aur! Nu s-a mai auzit absurditate mai mare! Asta demonstrează că Scriptura este o aberaţie”.

Când un teolog a auzit acest text, a reacţionat altfel: „Cel care a revelat existenţa acelei gâşte, deci existenţa ei trebuie să fie adevărată, oricât de absurd ar putea părea. Vă întrebaţi, probabil, cum este posibil ca un ou să fie din aur, fără a-şi pierde prin aceasta toate celelalte proprietăţi specifice care fac din el un ou. Diferite şcoli de gândire explică în maniere diferite acest lucru. Important este actul de credinţă în acest mister care depăşeşte limitele înţelegerii umane”.

A existat chiar un predicator care, inspirat de acest text, a călătorit prin diferite oraşe şi sate, îndemnându-i pe locuitorii acestora să accepte faptul că, într-un moment privilegiat al istoriei, Dumnezeu a creat ouă de aur.

Este mai bine să-i înveţi pe oameni cât de rea este avariţia decât să le induci credinţa în ouăle de aur.

Veşti bune

Iisus le vorbea oamenilor în parabole. El le-a spus: „Împărăţia lui Dumnezeu este precum doi fraţi, pe care Dumnezeu i-a îndemnat să renunţe la tot ce au şi să slujească umanitatea.

Fratele mai mare a răspuns chemării divine, deşi a fost nevoit să se despartă de logodnică şi de familia lui şi să plece la mare distanţă pentru a se pune în slujba săracilor. Peste ani, a fost aruncat în închisoare pentru faptele sale bune, torturat şi ucis.

Iar Domnul i-a spus: ‚Foarte bine, credinciosul Meu slujitor! Tu Mi-ai dăruit o mie de unităţi din serviciul tău. Eu am să-ţi dăruiesc o sută de milioane de unităţi din beatitudinea Mea. Intră în Împărăţie şi bucură-te de fericirea de a fi alături de Domnul tău'.

Fratele mai mic as ignorat chemarea divină. El s-a însurat cu fata pe care o iubea şi a prosperat în afacerea sa. A fost bun cu soţia şi copiii săi, şi din când în când le-a dăruit câte ceva şi săracilor.

Când a murit, Domnul i-a spus: ‚Foarte bine, credinciosul Meu slujitor! Tu Mi-ai dăruit 20 de unităţi din serviciul tău. Eu am să-ţi dăruiesc o mie de milioane de unităţi din beatitudinea Mea. Intră în Împărăţie şi bucură-te de fericirea de a fi alături de Domnul tău'.

Când fratele mai mare a auzit că şi cel mic urma să primească aceeaşi răsplată ca şi el, a rămas extrem de surprins. El s-a bucurat însă pentru fratele mai mic şi i-a spus Domnului: ‚Doamne, dacă aş fi ştiut toate acestea în momentul în care mi-ai adresat chemarea, aş fi făcut exact la fel, din iubire pentru Tine'".

Ioniad şi bărbierul

Deghizat în straie de cerşetor, Sfântul Ioniad a intrat în frizeria unui bărbier din Mecca. Deşi tocmai bărbierea un nobil, bărbierul l-a părăsit imediat pe acesta şi l-a ras pe cerşetor. În plus, nu numai că nu i-a cerut nici un ban, dar chiar i-a dat ceva de pomană, după care l-a trimis în drumul său.

Ioniad a fost atât de impresionat încât s-a decis să-i dăruiască bărbierului tot ceea ce urma să primească de pomană în ziua aceea. Întâmplarea a făcut ca un pelerin bogat să-i dăruiască o pungă plină cu monede de aur. Copleşit de bucurie, el a alergat la frizerie şi i-a oferit-o bărbierului.

Când a înţeles de ce primeşte tot acest aur, bărbierul s-a înfuriat:

- *Ce fel de sfânt eşti tu, dacă vii să mă răsplăteşti cu aur pentru un act de iubire?!*

O fantezie:

Devotul a strigat către Dumnezeu:

- *Ce fel de Dumnezeu eşti tu, dacă mă răsplăteşti pentru devoţiunea mea?!*

Domnul îi răspunde cu un zâmbet pe faţă:

- *Eu sunt Iubirea. Deci cum aş putea eu să ofer altceva decât iubire?*

Dacă aşteptaţi o recompensă, darul vostru devine mită.

Fiul mai mare

Când Dumnezeu a intrat în paradis şi a văzut că toată lumea se află aici, nu a fost deloc mulţumit. În fond, le promisese oamenilor o

judecată dreaptă! De aceea, sufletele au fost convocate în sala tronului, iar Îngerului i s-a cerut să citească cele Zece Porunci.

Acesta a citit Prima Poruncă. Apoi, Dumnezeu a spus:

- *Toţi cei care au încălcat această poruncă să fie aruncaţi în iad!*

Zis şi făcut.

La fel s-au petrecut lucrurile şi cu celelalte nouă Porunci. Pe la a şaptea, în sală nu se mai afla deja decât o singură persoană: un sihastru îngust la minte şi plin de sine.

Dumnezeu l-a privit, apoi s-a gândit: „Să rămân în paradis numai cu acesta? Trebuie că mă voi simţi foarte singur!" După care a strigat:

- *Toată lumea să vină înapoi!*

Auzind că ceilalţi fuseseră iertaţi, sihastrul a strigat, plin de mânie:

- *Este nedrept! De ce nu mi-ai spus asta înainte?*

Religia bătrânei doamne

Nefiind satisfăcută de nici una din religiile lumii, o bătrână doamnă, foarte habotnică, şi-a creat o religie proprie.

Încercând sincer să înţeleagă punctul de vedere al bătrânei, un reporter a întrebat-o:

- *Chiar credeţi că nimeni nu va intra în paradis decât dumneavoastră şi servitoarea dumneavoastră?*
- *Ei bine, sinceră să fiu, nu sunt foarte sigură de Mary...*

Puterea iubirii de a ierta

- *De ce tot îmi reaminteşti de greşelile mele trecute? a întrebat soţul. Credeam că ai uitat şi ai iertat.*
- *Chiar te-am iertat, i-a răspuns soţia. Dar nu doresc să uiţi vreo clipă că am uitat şi am iertat!*

Păcătosul:

- *Nu-ţi aminti de păcatele mele, Doamne!*

Domnul:

- *Ce păcate? Le-am uitat de mult. Va trebui să-mi reîmprospătezi memoria...*

Iubirea nu păstrează amintirea greşelilor. (1 Cor. 13)

Lotusul

Guru-ul dorea ca discipolii săi să poarte un anumit veşmânt, pentru ca toată lumea să ştie de consacrarea pe care au făcut-o. El a numit acest procedeu: *a depune mărturie.*

Am văzut un lotus pe un lac şi i-am spus:

- *Ce frumos eşti, dragul meu!*

  Şi cât de frumos trebuie să fie Dumnezeul

  Care te-a creat!

Lotusul a roşit. Era cu atât mai superb, căci era inconştient de frumuseţea sa.

Pe un alt lac, am văzut un alt lotus, care îşi întindea petalele, în speranţa că îmi va surprinde privirea.

- *Priveşte frumuseţea mea, părea să-mi spună el, şi slăveşte-l pe Creatorul meu.*

Am plecat dezgustat.

Ori de câte ori doresc să construiesc ceva, încerc să-i impresionez pe cei din jur. Devin astfel un fariseu bine intenţionat!

Broasca ţestoasă

Împăratul Chinei şi-a trimis ambasadorii la un pustnic care trăia în munţii din nord, cu scopul de a-i propune să devină prim-ministru.

După multe zile de călătorie, ambasadorii au ajuns în sfârşit, dar ermitajul era gol! În apropiere, ei au văzut un om pe jumătate gol care pescuia cu un băţ în apa râului. Să fi fost acest om cel despre care împăratul avea un respect atât de mare? Câteva întrebări puse sătenilor din apropiere au dovedit că da. De aceea, ambasadorii s-au întors pe malul râului şi au încercat să-i atragă atenţia pescarului, cu cel mai mare respect cu putinţă.

Pustnicul şi-a croit drum prin apă şi a ajuns în faţa ambasadorilor, cu braţele încrucişate la piept.

- *Ce doriţi?*
- *Mult-stimate domn. Majestatea sa, Împăratul Chinei, ne-a trimis la tine cu aceste daruri, pentru a atesta astfel că a auzit de sfinţenia şi de înţelepciunea ta. Majestatea sa te invită să accepţi postul de prim-ministru al regatului.*
- *Prim-ministru al regatului?*
- *Da, mult-stimate domn.*
- *Eu?*
- *Da, mult-stimate domn.*
- *Oare Majestatea sa şi-a pierdut minţile? a mai apucat să întrebe pustnicul, înainte de a izbucni într-un hohot zgomotos de râs, spre stânjeneala ambasadorilor.*

După ce şi-a mai revenit puţin, el a continuat:

- *Spuneţi-mi, e adevărat că deasupra altarului principal al capelei împăratului a fost agăţată o broască ţestoasă împăiată, a cărei carapace a fost încrustată cu pietre preţioase?*
- *Da, venerabile domn.*
- *Şi e adevărat că o dată pe zi, împăratul şi suita sa se adună ca să aducă un omagiu acestei nepreţuite broaşte ţestoase?*

- *Da, stimate domn.*
- *Bine. Priviţi acum broasca ţestoasă din faţa voastră, cea care dă din coadă şi se scaldă în apă. Credeţi că i-ar conveni să ia locul celei din palat?*
- *Cu siguranţă nu.*
- *Atunci, mergeţi la împărat şi spuneţi-i că nici eu nu doresc să vin acolo. Nimeni nu poate rămâne viu dacă este urcat pe un piedestal.*

Bayazid încalcă regula

Sfântul musulman Bayazid obişnuia uneori să încalce în mod deliberat regulile şi ritualurile exterioare ale Islamului.

Odată, pe când se întorcea de la Mecca, el s-a oprit în oraşul iranian Rey. Localnicii, care îl venerau, s-au înghesuit ca să-l întâmpine, creând o mare agitaţie în oraş. obosit de toată această adulaţie, Bayazid a aşteptat până când a ajuns în piaţa centrală. Acolo, a scos din buzunar o bucată de pâine şi a început să o mestece în văzul tuturor. Era o zi de post, în luna Ramazanului, dar Bayazid ştia foarte bine că pelerinajul său îi permitea încălcarea legii.

Adoratorii săi nu ştiau însă acest lucru. Şocaţi de acest comportament, ei l-au părăsit pe loc, întorcându-se în casele lor. Implacabil, Bayazid i-a şoptit unui discipol:

- *Ai remarcat cum în clipa în care am făcut ceva care contravenea aşteptărilor lor, toată veneraţia lor a dispărut?*

Preţul pe care trebuie să-l plătiţi dacă doriţi să fiţi veneraţi este conformismul.

Oamenii vărgaţi

Un predicator a pus următoarea întrebare unei clase de copii:

- *Dacă toţi oamenii buni ar fi albi şi toţi oamenii răi ar fi negri, voi ce culoare aţi avea?*

Micuţa Mary Jane a răspuns prompt:

- *Eu aş fi vărgată!*

La fel ar fi şi Predicatorul. La fel ar fi şi *Mahatma*-şii, papii şi sfinţii.

Un om îşi căuta o biserică bună la care să se înscrie. A intrat din întâmplare într-una în care preotul şi enoriaşii tocmai citeau din cartea de rugăciuni: „Nu am făcut acele lucruri pe care ar fi trebuit să le facem; în schimb, am făcut acele lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem”.

Uşurat, omul s-a aşezat într-o strană şi a oftat: „Slavă cerului. Am găsit în sfârşit biserica ideală”.

Puteţi avea uneori succes în a vă ascunde slăbiciunile, dar această acţiune este întotdeauna ruşinoasă.

Muzică pentru surzi

Cândva, eram surd. Mă uitam cu uimire la oamenii care se zbânţuiau, agitându-se în fel şi chip. Ei numeau acest lucru dans. Mi se părea absurd, până într-o bună zi, când am auzit pentru prima oară muzica!

Nu înţeleg de ce sfinţii – şi îndrăgostiţii – se comportă aşa cum se comportă. De aceea, sunt nevoit să aştept – ca inima mea să se trezească.

Bogaţi

Soţul:

- *Voi munci din greu şi într-o bună zi vom fi bogaţi.*

Soţia:

- *Dragul meu, suntem deja bogaţi, căci ne avem unul pe celălalt. Poate într-o bună zi vom avea şi bani.*

Pescarul mulţumit

Industriaşul a descoperit cu oroare că lângă şalupa lui luxoasă se afla un pescar, fumându-şi pipa.

- *De ce nu eşti în larg, să pescuieşti? l-a întrebat el.*
- *Pentru că am prins suficient peşte pentru astăzi.*
- *De ce nu prinzi mai mult?*
- *De ce aş face-o?*
- *Ca să câştigi mai mulţi bani. În acest fel, îţi vei putea cumpăra un motor pentru barca ta, vei putea merge mai departe şi vei prinde astfel mai mult peşte. Vei obţine astfel şi mai mulţi bani, cu care îţi vei putea cumpăra o plasă de pescuit, cu care vei obţine şi mai mulţi bani. În curând, vei putea să-ţi permiţi o a doua barcă… ba chiar o întreagă flotilă. Şi astfel, ai putea ajunge la fel de bogat ca şi mine.*
- *Şi mai departe, ce se va întâmpla?*
- *Atunci te vei putea bucura de viaţă.*
- *Dar ce crezi că fac acum?*

Ce v-ar plăcea mai mult: o avere sau capacitatea de a vă bucura de viaţă?

Cele şapte vase cu aur

Un bărbier trecea odată pe sub un copac bântuit, când a auzit o voce:

- *Ai vrea să ai şapte vase cu aur?*

Omul a privit în jur, dar nu a văzut pe nimeni. Lăcomia lui se trezise însă, aşa că a strigat:

- *Da, aş vrea.*

- *Atunci, du-te imediat acasă, i-a spus vocea. Le vei găsi acolo.*

Bărbierul a fugit spre casă, unde a găsit într-adevăr şapte vase pline cu aur, cu excepţia unuia, care era doar pe jumătate plin. Bucuria i-a fost astfel imediat spulberată. Bărbierul nostru a simţit că nu poate trăi astfel: trebuia neapărat să umple şi cel de-al şaptelea vas, altminteri nu va mai fi niciodată fericit.

De aceea, a topit toate bijuteriile familiei şi le-a turnat în monede de aur, pe care le-a introdus în cel de-al şaptelea vas. Spre uimirea lui, acesta a rămas tot pe jumătate gol. Era exasperant! Omul s-a pus atunci pe economii, şi-a înfometat familia, dar degeaba. Oricât aur punea în cel de-al şaptelea vas, acesta rămânea în continuare pe jumătate gol.

Într-o zi, l-a rugat chiar pe rege să-i dubleze salariul. Acesta a acceptat, astfel că lupta pentru umplerea vasului a fost relansată. A ajuns chiar să cerşească. Vasul înghiţea fiecare monedă nouă de aur, dar refuza să se umple!

Între timp, regele a observat cât de tras la faţă era bărbierul său.

- *Ce s-a întâmplat cu tine? l-a întrebat el. Erai atât de fericit când aveai salariul mai mic. Acum ţi l-am dublat, dar arăţi obosit şi nefericit. Să nu-mi spui că ai primit cele şapte vase cu aur.*

Bărbierul a rămas uimit.

- *Cine v-a spus acest lucru, Maiestate?*

Regele a început să râdă:

- *Nu mi-a spus nimeni, dar manifeşti toate simptomele celor cărora stafia le-a dat cele şapte vase cu aur. Odată, mi le-a oferit şi mie. Când am întrebat-o dacă pot cheltui banii sau dacă nu pot decât să-i strâng, a dispărut fără urmă. acei bani nu pot fi cheltuiţi. Nu fac decât să trezească dorinţa de a strânge şi mai mulţi. Du-te şi înapoiază-i stafiei, şi vei fi din nou un om fericit.*

O parabolă referitoare la viaţa modernă

Animalele s-au adunat într-o şedinţă şi au început să se plângă că oamenii le luau tot timpul câte ceva.

- *Mie îmi iau laptele, s-a plâns vaca.*
- *Mie îmi iau ouăle, s-a plâns găina.*
- *Mie îmi iau carnea, ca să-şi facă şuncă, s-a plâns porcul.*
- *Pe mine mă vânează pentru grăsimea mea, s-a plâns şi balena.*

Ultimul care a apucat să vorbească a fost melcul:

- *Eu am ceva pe care mi l-ar lua, dacă ar putea. Ceva pe care şi-l doresc mai mult decât orice pe lume. Eu am la dispoziţie tot timpul din lume.*

Aveţi la dispoziţie tot timpul din lume, dar refuzaţi să profitaţi de el. Ce vă împiedică?

Hofetz Chaim

În secolul trecut, un turist din Statele Unite l-a vizitat pe faimosul rabin polonez Hofetz Chaim.

Omul a rămas uimit să vadă că rabinul trăia într-o singură cameră, plină cu cărţi. Singurele piese de mobilier erau o masă şi o canapea.

- *Rabi, unde ţi-e mobila? a întrebat el.*
- *Dar a ta unde e? A spus Hofetz.*
- *A mea? Bine, dar eu sunt în trecere. Nu sunt decât un vizitator aici.*
- *La fel sunt şi eu.*

Cerul şi cioara

O fabulă din Bhagavat Purana:

O cioară zbura odată prin văzduh cu o bucată de carne în cioc. 20 de alte ciori s-au lansat imediat în urmărirea primeia, atacând-o cu răutate.

Când, în sfârşit, cioara a scăpat bucata de carne din cioc, urmăritoarele au lăsat-o în pace şi s-au repezit după pradă.

Prima cioară a spus atunci:

- *Am pierdut carnea, dar am câştigat liniştea acestei zile senine.*

Un călugăr zen:

- Când casa mea a ars, am dobândit în sfârşit această panoramă superbă asupra cerului înstelat!

Cine poate fura luna de pe cer?

Maestrul zen Ryokan ducea o viaţă foarte simplă la poalele unui munte. Într-o noapte, când Maestrul era plecat, un hoţ a intrat în coliba sa, dar a descoperit că nu era nimic de furat.

Chiar atunci s-a întors Ryokan, care l-a prins pe hoţ asupra faptului.

- *Ţi-ai dat multă osteneală ca să mă vizitezi, i-a spus el. nu aş dori să pleci cu mâna goală. Te rog, primeşte pătura şi ghetele mele, ca un dar din partea mea.*

Uluit, hoţul a luat darul şi s-a furişat afară.

Ryokan a rămas gol în faţa colibei, privind cerul înstelat şi luna plină:

- *Bietul om. Mi-ar fi plăcut să-i pot dărui aceste lucruri!*

Diamantul

Când un sannyasin-*ul a ajuns la marginea satului şi s-a aşezat sub un copac pentru a înnopta, un sătean a venit în fugă şi i-a strigat:*

- *Piatra! Piatra! Dă-mi piatra preţioasă!*
- *Ce piatră? a întrebat* sannyasin-*ul.*
- *Noaptea trecută, Domnul Shiva mi-a spus în vis că dacă voi merge la marginea satului pe înserat, un* sannyasin *îmi va da o piatră care mă va face bogat pentru totdeauna.*

Sannyasin*-ul s-a scotocit prin sac şi a scos o piatră:*

- *Probabil că la asta se referea. Am găsit-o ieri prin pădure. Bine, ia-o, dacă o doreşti.*

Omul s-a uitat fără să-şi creadă ochilor. Era cel mai mare diamant din lume. Avea mărimea unui cap de om.

Toată noaptea s-a zvârcolit în pat. Dimineaţa, l-a trezit pe sannyasin *şi i-a spus:*

- *M-am răzgândit. Dă-mi acea bogăţie care ţi-a permis ţie să-mi dăruieşti această piatră preţioasă fără să eziţi.*

Rugăciune pentru o minte mulţumită

Domnul Vishnu i-a spus discipolului său:

- *Mă deranjează cererile tale care par să nu se mai termine niciodată. De aceea, mi-am propus să îţi îndeplinesc trei dorinţe. Ai grijă cum le alegi, căci după ce ţi le voi îndeplini, nu vei mai avea dreptul la altele.*

Discipolul nu a ezitat nici o clipă:

- *Iată care este prima mea dorinţă: aş vrea ca soţia mea să moară, ca să mă pot însura cu o altă femeie, mai bună.*

Dorinţa i-a fost îndeplinită pe loc.

Când prietenii şi rudele s-au adunat pentru înmormântare, ei au început să laude virtuţile celei dispărute, iar adeptul nostru şi-a dat seama că s-a cam grăbit. De aceea, i-a cerut Domnului să o readucă la viaţă.

Nu i-a mai rămas astfel decât o singură dorinţă. De data aceasta s-a hotărât să nu mai facă nici o greşeală, căci nu mai avea o altă şansă de a o îndrepta. S-a consultat cu tot felul de lume. Unii l-au sfătuit să ceară nemurirea. La ce bun să fii nemuritor, i-au spus alţii, dacă nu eşti sănătos? Pe de altă parte, cum să te bucuri de sănătate dacă nu ai nici un ban? Sau de bani, dacă nu ai prieteni?

Anii au trecut şi discipolul nostru nu s-a putut hotărî. Să ceară nemurirea, sănătate, bogăţie, putere sau iubire? În cele din urmă, i-a spus Domnului:

- *Învaţă-mă ce să-ţi cer.*

Auzind această rugă smerită, Domnul a început să râdă:

- *Cere-mi să fii mulţumit indiferent de ceea ce ţi se oferă.*

Târgul Mondial al Religiilor

M-am dus împreună cu prietenul meu la Târgul Mondial al Religiilor. Nu era un târg comercial, dar concurenţa era acerbă, iar propaganda întrecea orice măsură.

La standul evreilor, prezentatorul susţinea că Dumnezeu este plin de compasiune, iar poporul său ales sunt evreii. Nici un alt popor. Numai evreii.

La standul musulmanilor, am aflat că Dumnezeu este plin de milă şi că Mohamed este profetul său. Singurul său profet. Mântuirea nu poate veni decât dacă asculţi de profetul lui Dumnezeu.

La standul creştinilor, mesajul era altul: Dumnezeu este iubire, dar nu poate exista mântuire în afara bisericii creştine. Cine nu intră în această biserică va fi condamnat pe vecie.

După ce am ieşit, l-am întrebat pe prietenul meu ce crede despre Dumnezeu. mi-a răspuns:

- *Este bigot, fanatic şi crud.*

Când am ajuns acasă, l-am întrebat pe Dumnezeu:

- Cum poţi suporta aceste lucruri? Nu vezi ce reputaţie proastă ai căpătat de-a lungul secolelor din cauza lor?

Dumnezeu mi-a răspuns:

- Nu Eu am organizat Târgul. Sincer să fiu, Mi-ar fi şi ruşine să-l vizitez.

Discriminare

M-am întors la Târgul Religiilor. De data aceasta, am ascultat cuvintele Marelui Preot al religiei Balakri. Potrivit acestuia, profetul Balakri era Mesia, născut pe tărâmul sfânt al Mesambiei, în secolul V.

Când am ajuns acasă, i-am spus lui Dumnezeu:

- *Eşti un mare discriminator, Doamne. De ce trebuie secolul V să fie un secol luminat, iar pământul Mesambiei un pământ sfânt? Ce au secolul meu şi ţara în care trăiesc?*

Dumnezeu mi-a răspuns:

- *O zi de sărbătoare este sfântă tocmai pentru că arată că orice zi este sfântă. Un sanctuar este sacru numai pentru că arată că orice loc de pe pământ este sacru. Mesia este numit Fiul lui Dumnezeu numai pentru a vă arăta vouă că orice om este divin.*

Iisus la un meci de fotbal

Iisus Christos a spus că nu a fost niciodată la un meci de fotbal. De aceea, prietenul meu şi cu mine l-am dus la un asemenea meci. Era o luptă teribilă între F.C. Protestanţii şi A.S. Catolicii.

Primii care au marcat au fost Protestanţii. Iisus a strigat cu putere şi şi-a aruncat pălăria în aer. Apoi au marcat catolicii. Iisus a strigat din nou, la fel de puternic, şi şi-a aruncat pălăria în aer.

Lângă noi se afla un om, care a rămas uimit în faţa acestui comportament bizar. El l-a tras de mânecă pe Iisus şi l-a întrebat:

- *De partea cui eşti, om bun?*
- *Eu? a răspuns Iisus, încă entuziasmat. Eu nu ţin cu nici una din părţi. Mie îmi place jocul.*

Cel care a pus întrebarea s-a întors către vecinul său şi i-a spus, strâmbând din nas:

- *Hm! Încă un ateu!*

După meci, l-am întrebat dacă nu ţine niciodată cu nimeni.

- Ba da, ne-a răspuns el. ţin mai degrabă cu oamenii decât cu religiile. Respect mai degrabă fiinţele umane decât Sabatul.

Ură religioasă

Un turist s-a adresat ghidului:

- *Cred că eşti mândru de oraşul tău. Am fost cu deosebire impresionat de numărul mare de biserici din el. probabil că cei de aici îl iubesc foarte mult pe Dumnezeu.*
- *Hm, i-a răspuns ghidul cu cinism, este posibil să-l iubească pe Dumnezeu, dar este sigur că se urăsc de moarte unii pe alţii.*

La fel ca fetiţa care, întrebată fiind: „Cine sunt păgânii?” a răspuns: „Păgânii sunt cei care nu se luptă pentru religia lor”.

Rugăciune ofensivă şi defensivă

Echipa de fotbal al Catolicilor se afla pe drum către un meci important. Un reporter s-a urcat în tren şi i-a cerut antrenorului un interviu.

- Din câte am înţeles, i-a spus el, aveţi cu voi un preot care se roagă pentru succesul echipei. Sunteţi amabil să mă prezentaţi lui?
- Cu cea mai mare plăcere, i-a răspuns antrenorul. Cu cine doriţi să vorbiţi, cu preotul ofensiv, sau cu cel defensiv[8]?

Ideologie

Iată o relatare preluată dintr-un ziar referitoare la felul în care erau torturaţi prizonierii în lagărele de concentrare:

Victima este legată de un scaun metalic, după care i se administrează şocuri electrice până când mărturiseşte.

Călăul îşi uneşte palmele şi loveşte victima peste urechi până când îi plezneşte timpanul.

Un dentist îşi leagă victima de scaun şi îi găureşte un dinte până când dă de nerv. Procesul nu încetează decât când victima devine dispusă să coopereze.

Oamenii nu sunt cruzi în mod natural. Ei devin cruzi atunci când sunt nefericiţi – sau când acceptă o ideologie.

Ideologiile se opun una alteia. La fel şi religiile. Iar oamenii sunt striviţi între ele.

Nu este exclus ca cei care l-au crucificat pe Iisus să fi fost soţi blânzi şi părinţi iubitori. Ei au practicat totuşi cruzimea, pentru a-şi păstra ideologia sau religia.

Dacă oamenii religioşi şi-ar fi urmat mai degrabă vocea inimii decât cea a logicii religiei lor, nu ar fi trebuit să suportăm ruşinea arderilor pe rug a ereticilor, a văduvelor arse alături de soţii lor decedaţi[9], sau a soldaţilor măcelăriţi în războaie purtate în numele lui Dumnezeu.

Compasiunea nu are nici o ideologie.

---

[8] N. Tr. Joc de cuvinte, legat de cele două faze ale unui meci de fotbal: ofensiva şi defensiva.

[9] Aluzie la una din practicile hinduse, practicată până recent, care silea văduvele celor decedaţi să fie arse pe rug alături de cadavrele acestora.

Schimbarea lumii prin schimbarea de sine

Sufitul Bayazid povesteşte următoarea istorioară despre el însuşi:

Când eram tânăr, eram un revoluţionar, şi singura rugăciune pe care i-o adresam lui Dumnezeu era aceasta: „Doamne, dă-mi energia de a schimba lumea”.

După ce m-am maturizat şi mi-am dat seama că mi-a trecut jumătate din viaţă fără să fi schimbat un singur suflet, mi-am schimbat rugăciunea: „Doamne, dăruieşte-mi graţia de a-i schimba pe cei cu care intru în contact – familia şi prietenii mei, şi voi fi mulţumit”.

Acum, la bătrâneţe, când ştiu că zilele îmi sunt numărate, rugăciunea mea este alta: „Doamne, dăruieşte-mi graţia de a mă schimba pe mine însumi”. Dacă m-aş fi rugat de la început pentru transformarea de sine, nu mi-aş fi irosit inutil viaţa.

Rebelii îmblânziţi

Era un om dificil. Gândea altfel şi se purta diferit de noi ceilalţi. Se îndoia de tot şi de toate. Să fi fost un rebel, un profet, un psihopat sau un erou? „Cine poate şti? obişnuiam noi să spunem. Şi oricum, cui îi pasă?”

De aceea, ne-am împrietenit cu el. l-am învăţat să devină sensibil la opinia publică şi la sentimentele celor din jur. Fără să vrea, l-am învăţat să se conformeze. După o vreme, se putea trăi în preajma lui. S-a adaptat. L-am transformat într-un om blând şi docil.

L-am felicitat cu toţii pentru că a atins autocontrolul. Fericit, a început să creadă el însuşi acest lucru, fără să-şi dea seama că se lăsase învins de noi.

Un malac a intrat într-o încăpere plină de oameni şi a strigat:

- *E vreunul pe nume Murphy aici?*

Un om mititel de statură s-a ridicat şi a spus:

- *Eu sunt Murphy.*

Malacul i-a tras un pumn care aproape că l-a ucis. I-a rupt cinci coaste, i-a spart nasul, i-a învineţit ochii şi l-a trântit la pământ. După care a ieşit trântind uşa.

După plecarea sa, am rămas cu toţii cu gura căscată auzindu-l pe mititel chicotind în barbă:

- *Ce prostănac! L-am făcut de doi bani! Nu eu sunt Murphy! Ha! Ha!*

O societate care îşi îmblânzeşte rebelii îşi capătă liniştea, dar nu mai are nici un viitor.

Oaia rătăcită

Iată o parabolă pentru educatorii religioşi:

O oaie a găsit o gaură în gardul ţarcului şi a ieşit din ţarc. A zburdat ce a zburdat, dar s-a rătăcit şi nu şi-a mai putut găsi drumul înapoi.

La un moment dat, şi-a dat seama că este urmărită de un lup. A alergat cât au ţinut-o puterile, cu lupul pe urmele ei. În sfârşit, ciobanul a salvat-o şi a dus-o plin de iubire înapoi în turmă.

În pofida sfaturilor unanime, ciobanul a refuzat însă să astupe gaura din gard.

Mărul perfect

De-abia îşi terminase Nasruddin discursul, când s-a auzit o voce din mulţime:

- *În loc să ne ameţeşti cu teoriile tale spirituale, mai bine ne-ai învăţa ceva practic.*

Bietul Nasruddin a rămas interzis:

- *Ce fel de lucru practic doriţi să vă învăţ?*

Încântat că l-a adus la tăcere pe Mulla şi că a reşit să capteze atenţia mulţimii, isteţul i-a spus:

- *Spre exemplu, arată-ne un măr din Grădina Paradisului.*

Pe loc, Nasruddin a luat un măr de pe jos şi i l-a dat omului.

- *Bine, dar mărul acesta este stricat într-o parte, a ripostat acesta. Sunt convins că un măr celest ar fi unul perfect.*
- *Un măr celest ar fi într-adevăr perfect, i-a răspuns Mulla, dar dat fiind nivelul spiritual pe care te afli, acesta este cel mai apropiat model de perfecţiune la care poţi avea acces.*

Cum te poţi aştepta să vezi un măr perfect cu ochi imperfecţi?

Sau să vezi bunătatea altora cu o inimă egoistă?

Micuţa sclavă

Un rege musulman s-a îndrăgostit nebuneşte de o sclavă. De aceea, a ordonat ca aceasta să fie mutată din cartierul sclavilor în palatul său. Intenţia lui era să o ia în căsătorie şi să facă din ea soţia sa favorită, dar, în mod misterios, fata s-a îmbolnăvit imediat ce a intrat în palat.

Starea ei a devenit din ce în ce mai gravă. Remediile nu păreau să aibă nici o putere asupra ei, iar fata oscila între viaţă şi moarte.

Disperat, regele a oferit jumătate din regatul său celui care ar fi reuşit să o vindece. Dar cine s-ar fi aventurat să vindece o boală care îi pusese în încurcătură chiar şi pe cei mai renumiţi doctori ai ţării? În cele din urmă, la poarta palatului a bătut un hakim, *care a cerut să vorbească singur cu fata. După ce a vorbit cu ea timp de o oră, el s-a prezentat în faţa regelui, care aştepta cu anxietate verdictul.*

- *Maiestate, i-a spus* hakim-*ul, am – ce-i drept – un remediul infailibil care va salva fata. Sunt atât de convins de eficacitatea lui, încât aş fi dispus să accept să fiu decapitat în caz că nu va avea efectul scontat. Din păcate, remediul este extrem de dureros, nu pentru fată, ci pentru maiestatea ta.*

- *Spune care este remediul, a strigat regele. Te asigur că fata îl va primi, indiferent cât de mare este preţul pe care trebuie să-l plătesc eu.*

Hakim*-ul l-a privit cu compasiune pe rege şi i-a spus:*

- *Fata este îndrăgostită de unul dintre slujitorii tăi. Dă-i permisiunea să se mărite cu el şi va fi vindecată instantaneu.*

Bietul rege! Îşi dorea prea mult fata ca s-o lase să plece, dar o iubea prea tare pentru a o lăsa să moară.

Înţeleptul Confucius

Pu Shang l-a întrebat odată pe Confucius:

- *Ce fel de înţelept eşti tu, dacă afirmi că Yen Hui te depăşeşte în corectitudine, Tuan-mu Tz'u îţi este superior în clarificarea lucrurilor, Cung Yu este mai curajos decât tine, iar Chuan Sun are mai multă demnitate decât tine?*

Dornic să audă răspunsul, Pu Shang s-a apropiat de marginea mesei, aproape să cadă de pe scaunul pe care era aşezat.

- *Dacă toate aceste lucruri sunt adevărate, a mai întrebat el, atunci de ce îţi sunt aceşti patru oameni discipoli?*
- *Stai liniştit, i-a răspuns Confucius, şi am să-ţi răspund. Yen Hui este un om foarte corect, dar nu este suficient de flexibil. Tuan-mu Tz'u ştie să clarifice lucrurile, dar nu e în stare să dea un răspuns prin da sau nu la o întrebare simplă. Chung Yu este un om foarte curajos, dar nu înţelege ce înseamnă prudenţa. În ceea ce îl priveşte pe Chuan-sun Shih, acesta este un om de o mare demnitate, dar nu cunoaşte, din păcate, ce înseamnă să fie modest. Aşa se explică de ce aceşti patru oameni continuă să studieze alături de mine.*

Musulmanul Jalal-ud-din Rumi afirmă: „O mână mereu deschisă sau mereu închisă este o mână handicapată. O pasăre care nu îşi poate deschide şi închide aripile nu poate zbura".

O, ce bine că am greşit!

Misticul evreu Baal Shem avea o manieră curioasă de a se ruga lui Dumnezeu: „Doamne, adu-ţi aminte că şi Tu ai nevoie de mine la fel de mult cât am eu nevoie de Tine. Dacă Tu nu ai exista, cui m-aş ruga eu? Dacă eu nu aş exista, cine s-ar mai ruga Ţie?"

Am fost foarte fericit atunci când mi-am dat seama că dacă eu nu aş fi păcătuit, Dumnezeu nu ar fi avut ocazia să mă ierte.

Nuca de cocos

O maimuţă cocoţată într-un copac a aruncat cu o nucă de cocos în capul unui sufit.

Acesta a ridicat-o de jos, i-a băut laptele, i-a mâncat miezul şi a transformat coaja într-un vas de băut, pe care l-a luat cu el.

Îţi mulţumesc pentru că m-ai criticat.

Vocea cântăreţului a umplut întreaga sală

O discuţie care a avut loc la un concert de operă:

- *Ce cântăreţ! Vocea lui a umplut întreaga sală.*
- *E drept! Câţiva dintre noi am fost nevoiţi să ieşim din sală, ca să-i facem mai mult loc!*

O discuţie care a avut loc la o şedinţă de consiliere spirituală:

- *Cum l-aş putea iubi pe Dumnezeu aşa cum ne învaţă Scripturile? Cum să îi dăruiesc întreaga mea inimă?*
- *Mai întâi trebuie să-ţi goleşti inima de toate lucrurile materiale, apoi de idei şi lucruri abstracte.*

Stupid! Nu vă fie teamă să vă umpleţi inima cu acele obiecte şi cu acei oameni pe care îi iubiţi, căci iubirea pentru Dumnezeu nu va umple spaţiul din inima voastră mai mult decât umple vocea unui cântăreţ spaţiul sălii în care cântă!

Iubirea nu este ca o felie de pâine. Dacă îţi ofer ţie o bucată din felia mea de pâine, voi avea mai puţin de oferit altora. Iubirea este precum pâinea euharistică: prin ea, eu îl primesc în inima mea pe Domnul Iisus Christos; la fel şi tu; şi următorul; şi următorul...

Îţi poţi iubi mama din toată inima. La fel o poţi iubi însă şi pe soţia ta, şi pe fiecare din copiii tăi. Miracolul constă în faptul că fiecare are mai mult de câştigat, căci calitatea iubirii se îmbunătăţeşte odată cu fiecare nouă dăruire a inimii.

Dacă un prieten îţi spune că nu te iubeşte decât pe tine, cel mai înţelept este să-l înveţi să-şi deschidă inima şi faţă de alte persoane. În caz contrar, ceea ce îţi oferă el este o inimă slăbită (şi înfometată!).

Mulţumesc şi da

Cum trebuie să-l iubească omul pe Dumnezeu? În mod evident, nu la fel cum îşi iubeşte el semenii pe care îi vede, îi aude şi îi poate atinge, căci Dumnezeu nu este o *persoană* în înţelesul curent pe care îl dăm acestui cuvânt. El este Incognoscibilul, Totalitatea aflată mai presus de concepte precum *el* sau *ea, persoană* sau *obiect.*

Atunci când spunem că o audienţă umple o sală sau că vocea un cântăreţ umple o sală, noi folosim acelaşi cuvânt, *a umple,* dar ne referim la realităţi absolut distincte. Vocea cântăreţului nu *umple* propriu-zis sala. La fel se petrec lucrurile şi cu cuvântul *iubire.* Iubirea pentru Dumnezeu nu trebuie înţeleasă în înţelesul obişnuit al cuvântului.

Să-l iubeşti pe Dumnezeu din toată inima înseamnă să spui Da vieţii din toată inima ta, să accepţi fără nici o ezitare tot ce a creat Dumnezeu, să ai atitudinea pe care a avut-o Iisus atunci când a spus: „Nu voia Mea să se facă, ci voia Ta”.

Cea mai frumoasă formulare a iubirii de Dumnezeu am întâlnit-o în cuvintele lui Dag Hammarsjold:

Pentru tot ce a fost, îţi mulţumesc.

Pentru tot ce va fi, îţi spun Da.

Acest gen de răspuns nu-l poţi da decât lui Dumnezeu. Din această perspectivă, el nu are rivali. Aceasta este diferenţa între iubirea de Dumnezeu şi iubirea – fie ea şi pasională – a prietenilor sau semenilor noştri.

Vocea cântăreţului umple sala aglomerată, dar mulţimea din sală nu este rivala ei. Singura rivală ar putea fi o altă voce. În mod similar, iubirea de Dumnezeu trebuie să ne umple întreaga inimă. Iubirea pentru alte persoane nu intră în competiţie cu această iubire. Singurul rival care rămâne este acea persoană sau acel obiect care slăbeşte în inima noastră această atitudine care spune: *mulţumesc şi da.*

Simon Petru

Un dialog preluat din Evanghelii:

- *Şi tu, a spus Iisus, cine crezi că sunt Eu?*

Simon Petru a răspuns:

- *Tu eşti Fiul lui Dumnezeu cel viu.*

Atunci, Iisus a spus:

- *Simon, fiul lui Iona, fericit eşti tu între oameni! Căci nu de la alţi oameni ai aflat tu aceasta, ci direct de la Tatăl Meu!*

Un dialog în viaţa de zi cu zi:

Iisus:

- *Şi tu, cine crezi că sunt Eu?*

Creştinul:

- *Tu eşti Fiul lui Dumnezeu cel viu.*

Iisus:

- *Corect. Nefericit eşti tu între oameni, căci tu ai aflat aceasta de la alţii, nu direct de la Tatăl Meu.*

Creştinul:

- *E adevărat, Doamne. Mă simt înşelat. Cineva mi-a dat răspunsurile corecte înainte ca Tatăl divin să-mi vorbească. Mă minunez şi acum cât de înţelept au putut fi Tu, care te-ai abţinut şi nu i-ai spus nimic lui Simon înainte ca Tatăl să-i vorbească.*

Femeia samariteană

Femeia şi-a pus jos ulciorul cu apă şi a plecat în oraş. ea le-a spus oamenilor:

- *Veniţi să-l vedeţi pe acela care mi-a spus tot ce am făcut vreodată. Oare să fie Mesia?*

Creştinul:

O, ce învăţătoare sublimă a fost acea femeie! Ea nu le-a oferit oamenilor decât o întrebare simplă, nu şi răspunsul. I-ar fi fost foarte

uşor să o facă, întrucât Tu îi spuseseşi direct: „Eu sunt Mesia. Eu, cel cu care vorbeşti”.

Şi mulţi au devenit discipoli după ce au auzit cuvintele Lui. Ei i-au spus femeii:

- *Acum nu mai credem pentru că aşa ne-ai spus tu, căci L-am auzit chiar pe el, şi ne-am convins că El este, într-adevăr, Mântuitorul lumii.*

Creştinul:

În ceea ce mă priveşte, Doamne, eu sunt mulţumit, chiar dacă am auzit de Tine la mâna a doua: din Scripturi şi de la sfinţi, de la predicatori şi de la preoţi. Aş dori să pot spune şi eu: „Acum nu mai cred pentru că aşa mi-aţi spus voi, pentru că L-am auzit chiar pe El”…

Ignaţiu de Loyola

Misticul Ignaţiu de Loyola a trăit în secolul XVI. El a povestit că în momentul convertirii sale nu a avut parte de nici un ghid spiritual, aşa că Domnul însuşi l-a învăţat, la fel cum îi predă profesorul unui elev. Odată, el a declarat că chiar dacă toate Scripturile ar fi distruse, el ar continua să creadă în adevărul lor, căci cel de la care a învăţat acest adevăr a fost Domnul însuşi.

Creştinul:

Din păcate, în viaţa mea au existat o sumedenie de ghizi spirituali care au insistat să mă ajute. Mi-au băgat în cap învăţăturile cu atâta insistenţă încât am ajuns să nu-ţi mai aud vocea decât cu mare greutate. Nu m-am gândit niciodată că Tu însuţi ai putea fi maestrul meu, căci ei mi-au repetat continuu: „Noi suntem singurii tăi ghizi. Cine ne ascultă pe noi, îl ascultă pe El”.

Nu ei sunt însă de condamnat, ci eu. Căci mi-a lipsit fermitatea de a-i reduce la tăcere, curajul de a descoperi singur, răbdarea de a aştepta momentul potrivit şi încrederea că odată, când mă voi aştepta mai puţin, Tu vei rupe tăcerea şi mi te vei revela.

Copertă interioară faţă

Alte cărţi de părintele Anthony de Mello

***Sadhana:* o cale către Dumnezeu**

Este descrisă de *Societatea Teologică Catolică din America* drept „poate cea mai bună carte disponibilă la ora actuală în limba engleză care îi învaţă pe creştini cum să se roage, cum să mediteze şi cum să contemple”.

Izvoare: o carte de exerciţii spirituale

Traduce în practică învăţăturile *Sadhana*-ei şi conţine mai mult de 80 de exerciţii folosite de la bun început de autor şi de discipolii săi ca instrumente de meditaţie la Institutul pe care îl conduce.

Înţelepciune la minut

Orice anecdotă veţi alege dintre cele care urmează, citirea ei nu va dura mai mult de un minut. Limbajul Maestrului vi se va părea de

multe ori ironic, exasperant, chiar absurd, câteodată. Aceasta, vai!, nu este o carte uşoară. Ea nu a fost scrisă pentru a instrui, ci pentru a Trezi.

Absurdităţi la minut

Această ultimă carte a lui Anthony de Mello este o continuare la lucrarea *Înţelepciune la minut.*

Citind această carte şi luptându-vă cu limbajul criptic al lui Maestrului, este posibil să trăiţi fără să vreţi Învăţătura Tăcută, care străbate întregul text, fiind astfel transformaţi şi cunoscând Trezirea Spirituală.

Coperta interioară spate

Rugăciunea broaştei

Povestirile din această carte provin din numeroase ţări, culturi şi religii. Ele aparţin moştenirii spirituale a întregii umanităţi şi umorului popular.

Autorul nu a făcut altceva decât să le culeagă şi să le adune într-o carte, cu un obiectiv clar în minte. Sarcina lui a fost să ţeasă pânza şi să o vopsească. Nu are însă nici un merit personal pentru producerea firelor de bumbac.

Vol.1: RUGĂCIUNEA – LUCIDITATEA – RELIGIA – SFINŢII – NATURA UMANĂ – IUBIREA - ADEVĂRUL

Vol. 2: EDUCAŢIA – AUTORITATEA – SPIRITUALITATEA – NATURA UMANĂ – RELAŢIILE – SERVICIUL - ILUMINAREA

Contactul cu Dumnezeu – Conferinţe în izolare

„Aceasta este o altă carte postumă a lui Anthony de Mello. Ea reprezintă o transcriere a conferinţelor sale ţinute în izolare, pe care le-a redactat cu atenţie, dar pe care nu le-a publicat niciodată. Nu ştim de ce nu le-a publicat şi ce ar gândi el dacă ar şti că noi am făcut acest lucru. Textul este reprodus exact aşa cum l-a lăsat autorul, cu foarte puţine corecturi. Subiectul conferinţelor poate fi redus la cele Trei Principii Fundamentale: rugăciunea, penitenţa şi iubirea lui Christos”.

Chemarea iubirii

Meditaţiile din acest volum nu reprezintă doctrine noi, ci amintirile unui mistic ce a avut curajul de a privi în faţă realitatea; de aceea, el s-a umplut de compasiune şi de iubire pentru toate fiinţele vii şi pentru toate lucrurile, desfătându-se cu „totul şi nimic”. Într-un fel, cartea este autobiografică, căci redă calea dificilă pe care a urmat-o Tony în ultimii ani ai vieţii pentru a renunţa la toate sistemele de convingeri, la toate ideologiile, formulele şi ataşamentele, pentru a descoperi viaţa adevărată, iubirea, libertatea, solitudinea.

Copertă spate

Un tribut adus autorului

Ce se ascunde în spatele succesului fenomenal al cărţilor lui Anthony de Mello? Este simplu: ele răspund perfect setei de spiritualitate care domneşte astăzi în lume. Este o sete cu nişte caracteristici foarte speciale. Oamenii nu mai doresc să cumpere formule gata stabilite sau platitudini pioase care aparţin unei epoci revolute. Ei nu mai doresc cărările bătătorite, care nu au avut succesul

scontat în trezirea spirituală a celor care le-au urmat. Există astăzi o căutare asiduă, care nu îşi găseşte întotdeauna direcţia justă, a unor abordări mai liberale. Omul modern doreşte să afle mai întâi unde se află, ce anume îi întemniţează sufletul, ce se opune progresului său spiritual. el doreşte să îl descopere pe acel Dumnezeu care se ascunde în spatele tuturor acelor substitute care i-au purtat până acum numele: legi, norme, doctrine, cuvinte străine de viaţă.

Tony de Mello spunea că „Spiritualitatea noastră violentă ne-a creat atâtea probleme", iar „Iisus Christos a căpătat un renume prost din cauza cuvintelor rostite despre el de la înălţimea amvonului". El adăuga că „Este foarte dificil să recunoşti un sfânt, căci el arată la fel ca noi ceilalţi". Pe scurt, ce doreşte Tony de Mello să ne transmită este faptul că dacă dorim să redăm credibilitatea creştinismului, noi trebuie să redescoperim profunzimea spiritului uman, să ne transcendem actualele frontiere.

Din „Vida Nueva", Madrid, 12 septembrie 1987